

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียน
ในสถานศึกษาเอกชน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดสิงห์บุรี ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าในหัวข้อ
ต่างๆ ดังนี้

1. การจัดการศึกษาเอกชน
 - 1.1 ความหมายของสถานศึกษาเอกชน
 - 1.2 พัฒนาการสถานศึกษาเอกชน
 - 1.3 ประเภทของสถานศึกษาเอกชน
 - 1.4 ความสำคัญของการจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชน
 - 1.5 แนวนโยบายของรัฐเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน
 - 1.6 การบริหารงานสถานศึกษาเอกชน
 - 1.7 การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา
 - 1.8 ข้อมูลการศึกษาเอกชนของจังหวัดสิงห์บุรี
2. หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ
 - 2.1 ความหมายของการตัดสินใจ
 - 2.2 ความสำคัญของการตัดสินใจ
 - 2.3 ประเภทของการตัดสินใจ
 - 2.4 กระบวนการตัดสินใจ
3. ปัจจัยส่งผลการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียน
 - 3.1 ด้านสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว
 - 3.2 ด้านชื่อเสียงของโรงเรียน
 - 3.3 ด้านการเอาใจใส่ของครู
 - 3.4 ด้านการจัดการเรียนการสอน
 - 3.5 ด้านค่าธรรมเนียมการเรียน
 - 3.6 ด้านการอำนวยความสะดวกและการบริการ
 - 3.7 ด้านการจัดสภาพแวดล้อม
 - 3.8 ด้านทำเลที่ตั้งของโรงเรียน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

การจัดการศึกษาเอกชน

1. ความหมายของสถานศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538, หน้า 43) ได้ให้ความหมายของโรงเรียนเอกชนและลักษณะของโรงเรียนเอกชน ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พุทธศักราช 2515 ว่าโรงเรียนเอกชน ได้แก่ สถานศึกษาหรือสถานที่บุคคลจัดการให้การศึกษา มีระดับต่ำกว่าชั้นปริญญาตรีแก่นักเรียนทุกผลัดรวมกันเกินเจ็ดคนขึ้นไป โดยผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนอาจเป็นบุคคลทั่วไปหรือนิติบุคคล (บริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วน มูลนิธิ สมาคม หรือสหกรณ์) ก็ได้ แต่ทั้งนี้ ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนเอกชน จะต้องมีความสัมพันธ์ตามที่กำหนดไว้และมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พุทธศักราช 2525

พรหมเพ็ญแข อุดลย์พันธ์ (2548, หน้า 25) กล่าวว่า สถานศึกษาเอกชนหรือโรงเรียนเอกชน หมายถึง ธุรกิจที่ให้บริการความรู้ทางด้านวิชาการ ประสบการณ์และทักษะในสาขาวิชาต่างๆ ในทุกระดับชั้น โดยมีวัตถุประสงค์ในบริการทางด้านการศึกษาและแสวงหากำไร

กล่าวโดยสรุปสถานศึกษาเอกชน หมายถึง สถานศึกษาที่ดำเนินการโดยเอกชนโดยมุ่งหวังเพื่อให้บริการด้านการศึกษาและผลกำไรทางธุรกิจ

2. พัฒนาการสถานศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2532, หน้า 13-16) ได้กล่าวถึงพัฒนาการโรงเรียนเอกชนตั้งแต่เริ่มแรกถึงปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 5 ระยะ คือ

ระยะแรก คือช่วงเวลาก่อน พ.ศ. 2461 ก่อนจะมีพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ ในระยะนี้รัฐบาลให้โรงเรียนเอกชนทั้งหลายดำเนินการอย่างอิสระไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวแม้ว่าเอกชนจะดำเนินการจัดตั้งโรงเรียนตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2199-2231) ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2394-2411) จึงมีการตั้งโรงเรียนขึ้นมาอย่างเป็นรูปแบบ โดยหมอสอนศาสนาชาวอเมริกันใน พ.ศ. 1395 โรงเรียนนี้ภายหลังมีชื่อว่า “กรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย”

การที่รัฐไม่ได้ดำเนินการควบคุมโรงเรียนเอกชนในระยะแรกนั้น กล่าวได้ว่าเป็นผลจากสถานการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศในเวลานั้น ที่ชาติตะวันตกกำลังขยายอำนาจทางการเมือง การดำเนินนโยบายทั้งหลายต้องกระทำอย่างระมัดระวัง ดังนั้นสิ่งที่รัฐดำเนินการจึงเป็นเพียงตั้งโรงเรียนของรัฐในปลายรัชกาลที่ 5 มีโรงเรียนจีนเกิดขึ้น สอนทางด้านภาษา และอุดมการณ์ทางการเมือง ระบอบสาธารณรัฐประชาธิปไตย จนก่อให้เกิดปัญหา “กบฏ ร.ศ.103” ขึ้นมา ดังนั้นโรงเรียนจึงเป็นแหล่งสร้างสมและเพิ่มพูนปัญหาทางการเมืองและทำให้นโยบายการเปลี่ยนคนจีนให้เป็นคนไทยของรัชกาลที่ 6 ทำได้ยากขึ้นด้วยเพื่อแก้ปัญหารัฐบาลในเวลานั้น จึงประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ใน พ.ศ. 2461

ระยะที่ 2 เป็นระยะที่รัฐเริ่มเข้าไปควบคุมการศึกษาเอกชน (พ.ศ.2461และ พ.ศ. 2479) สาเหตุสำคัญยังคงเกี่ยวกับโรงเรียนจีน ในระยะนี้มีการเปลี่ยนแปลงหลายด้านที่ส่งผลกระทบต่อทั้งโดยตรงและโดยอ้อมต่อการจัดการศึกษาเอกชนนั่นเอง คือการประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา (พ.ศ. 2464) ซึ่งบังคับให้กุลบุตรกุลธิดาเข้ารับการศึกษาอย่างน้อย 4 ปี ภาวะตกต่ำภายในประเทศการเปลี่ยนแปลงการปกครองโดยคณะราษฎร และนโยบายขยายการศึกษาให้เร็วยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามที่น่าสังเกตว่าโรงเรียนเอกชนของฝ่ายคริสตจักรไม่มีครั้งที่ 1 ในระยะเวลา 19 ปี ของระยะที่ 2 นี้ จำนวนโรงเรียนราษฎรได้เพิ่มขึ้นเป็น 1,230 โรงเรียน นักเรียน 100,809 คนในปี พ.ศ. 2480 หรือเป็น 10 เท่า เมื่อเปรียบเทียบกับ พ.ศ. 2461

ระยะที่ 3 เป็นระยะเฟื่องฟูของการศึกษาเอกชน (พ.ศ.2480-2503) แม้ว่าในระยะนี้สงครามโลกครั้งที่ 2 ส่งผลให้โรงเรียนลดไปบ้าง ประมาณร้อยละ 21 ในระหว่าง พ.ศ. 2482-2488 แต่หลังจากนี้จนกระทั่ง พ.ศ. 2503 เป็นระยะที่โรงเรียนเอกชนขยายตัวอย่างเต็มที่จำนวนโรงเรียนเพิ่มเป็น 2,587 โรงเรียน นักเรียนเพิ่มเป็น 683,860 คน ซึ่งเท่ากับ 1: 9 และ 1: 5 เมื่อเทียบกับโรงเรียนและนักเรียนโรงเรียนรัฐ การให้เงินอุดหนุนแก่โรงเรียนเอกชนนี้เริ่มให้ใน พ.ศ. 2480 การรับรองวิทยฐานะของโรงเรียนเอกชนโดยายตั้งกล่าวสัมพันธ์กับการเร่งรัดการจัดการศึกษาภาคบังคับ นอกจากนี้ยังสัมพันธ์กับการเพิ่มของประชากร ความตื่นตัวทางการศึกษาภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 รวมทั้งการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 อย่างไรก็ตามปัญหาจากโรงเรียนจีนยังคงมีอยู่และรุนแรงมากในบางระยะ แม้ว่าจะมีการใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎรฉบับที่ 2 พ.ศ. 2479 ครั้นถึง พ.ศ. 2492 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ชัยชนะบนแผ่นดินใหญ่ และรัฐบาลไทยดำเนินนโยบายต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ โดยออกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ใน พ.ศ. 2495 อีก 2 ปีต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎรฉบับใหม่ ซึ่งมีการกำหนดเกี่ยวกับผู้ขอตั้งโรงเรียน ผู้จัดการ ครูใหญ่ ต้องมีสัญชาติไทย จึงทำให้จำนวนโรงเรียนเอกชนลดลงไปมาก

ระยะที่ 4 เป็นระยะหยุดชะงัก และขยายตัวของโรงเรียนเอกชน (พ.ศ.2503-2518) รัฐบาลได้ขยายการศึกษาภาคบังคับเป็น 7 ปี ดังนั้นจึงทำให้การศึกษาที่ดำเนินการโดยรัฐขยายตัวออกไปมากขึ้น จนกระทบต่อการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชน จำนวนนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนเอกชนก็ลดลงไประยะหนึ่ง (ประมาณ 3 ปี) แต่ด้วยรัฐไม่สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมาย เพราะปัญหาทางงบประมาณ การขาดครู อาคารสถานที่ รัฐจึงสนับสนุนให้เอกชนเข้ามาดำเนินการมากขึ้นโรงเรียนเอกชนจึงขยายตัวใหม่ ทั้งนี้เป็นไปตามการเพิ่มของประชากรอย่างสูง การขยายตัวทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่มีผลต่อการศึกษาเอกชนระยะนี้คือ การที่วิทยาลัยครู และมหาวิทยาลัยเพิ่มปริมาณการผลิตครูอย่างมาก ทำให้การขาดแคลนครูหมดไป แต่ปัญหาการตกต่ำของเศรษฐกิจอันเกิดจากน้ำมันขึ้นราคา ล้วน

แล้วแต่ส่งผลต่อการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชน จึงทำให้โรงเรียนเอกชนตกต่ำลงต้องแสวงหาทางใหม่ในการจัดการศึกษา

ระยะที่ 5 เป็นระยะทางที่อยู่ช่วงการแสวงหาแนวทางใหม่ (พ.ศ.2518-2535) การประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2518 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 และการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ส่งผลอย่างมากต่อการดำเนินกิจการของโรงเรียนเอกชนเพราะมีการควบคุมมาตรฐานการศึกษาเข้มงวด ยิ่งขึ้นควบคุมการเก็บค่าเล่าเรียนให้อยู่ในอัตราที่กำหนดเพื่อไม่ให้ได้กำไรเกินพอดี ให้ตั้งหน่วยงานควบคุมระดับใหญ่ขึ้นคือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน “ร่วมรับภาระ” แทน “การแบ่งเบาภาระ” และจัดการศึกษาในซัดที่จำกัดลง การจัดการศึกษาเอกชนยังได้รับผลกระทบจากภาวะบีบคั้นทางเศรษฐกิจที่น้ำมันขึ้นราคา การถอนฐานทัพอเมริกาออกจากประเทศ การวางแผนครอบครัวอย่างได้ผลทำให้อัตราการเพิ่มประชากรลดลง การที่มาตรฐานการศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลสูงขึ้น เป็นที่ไว้วางใจจากผู้ปกครองมากขึ้น ครูโรงเรียนเอกชนเรียกร้องรายได้และสวัสดิการเพิ่มขึ้น เหตุผลต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมก่อให้เกิดภาวะ “ถดถอย” คือล้มเลิกกิจการโรงเรียนไปจาก 2,508 โรงเรียนในพ.ศ.2519 เหลือ 2,327 โรงเรียนใน พ.ศ.2521 หรือเท่ากับร้อยละ 7.2 ในเวลา 2 ปี

3. ประเภทของสถานศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นหน่วยงานเดียวของรัฐที่ดูแลการจัดการศึกษาเอกชนในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนพ.ศ. 2525 มาตรา 15 ได้จำแนกลักษณะของโรงเรียนเอกชน เป็น 3 ประเภท (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 12) ดังนี้

3.1 รูปแบบการศึกษาในระบบโรงเรียน ได้แก่

1.3.1 ประเภทสามัญศึกษา เป็นการจัดการเรียนการสอนวิชาสามัญในระดับการศึกษาต่างๆ ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ คือ ระดับอนุบาล ระดับประถมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเปิดสอนทุกระดับชั้นหรือแยกเปิดสอนเป็นระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ก็ได้

1.3.2 ประเภทอาชีวศึกษา เป็นการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีในหลักสูตรต่างๆ ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ และตามหลักสูตรที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ

3.2 รูปแบบการศึกษานอกระบบโรงเรียน จัดการศึกษาโดยแบ่งเป็น 7 ประเภท ดังนี้

3.2.1 ประเภทการศึกษานอกโรงเรียน เป็นการจัดการเรียนการสอนวิชาสามัญตามหลักสูตร มัธยมศึกษาตอนนอกโรงเรียน

3.2.2 ประเภทเฉพาะกาล จัดการเรียนการสอนโดยมีกำหนดเวลาการศึกษาเป็นครั้งคราว

3.2.3 ประเภทสอนศาสนา จัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับศาสนาต่างๆ ได้แก่ โรงเรียนคาทอลิก โรงเรียนปอเนาะ โรงเรียนสอนศาสนาซิกข์ โรงเรียนสอนศาสนาคริสต์

3.2.4 ประเภทส่งคำสอน จัดการเรียนการสอนโดยส่งคำสอนให้แก่ผู้เรียน

3.2.5 ประเภททววิชา จัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมความรู้ให้แก่ผู้เรียนในวิชาบางวิชา

3.2.6 ประเภทศิลปศึกษา จัดการเรียนการสอนทางศิลปะต่างๆ

3.2.7 ประเภทศิลปศึกษาจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวิชาชีพในสาขาวิชาต่างๆ ในระยะเวลาสั้นๆ

3.3 รูปแบบการศึกษาโรงเรียนนโยบายพิเศษ มีดังนี้

3.3.1 โรงเรียนนานาชาติ จัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรของประเทศต่างๆ เพื่อสนองความต้องการของชาวต่างประเทศ ที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทย

3.3.2 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ซึ่งจัดการวิชาศาสนาวิชาสามัญ และวิชาชีพแก่ผู้นับถือศาสนาอิสลาม

3.3.3 โรงเรียนเอกชนเพื่อสอนภาษาจีน จัดการเรียนการสอนประเภทสามัญศึกษา ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และได้รับอนุญาตให้สอนวิชาภาษาจีนเป็นภาษา นอกหลักสูตร

3.3.4 โรงเรียนเอกชนการกุศล เป็นโรงเรียนที่จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการกุศลอย่างแท้จริง จัดการศึกษาสำหรับเด็กยากจน เด็กกำพร้า เด็กด้อยโอกาส เด็กพิการเช่น โรงเรียนเอกชนที่สำนักพระราชวังเป็นผู้รับใบอนุญาต โรงเรียนสงเคราะห์เด็กยากจนตามพระราชประสงค์ โรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ โรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา

4. ความสำคัญของการจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชน

สมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (2550, มกราคม 25) ได้ให้ความสำคัญของการจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชนไว้ดังนี้

4.1 ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่รัฐไม่สามารถจัดได้หรือจัดได้ไม่เพียงพอ อันเนื่องมาจากข้อจำกัดของรัฐในด้านทรัพยากรทั้งด้านงบประมาณและด้านบุคลากร จากการศึกษาพบว่า ระหว่างปี พ.ศ. 2553-2555 โรงเรียนเอกชนจะมีส่วนแบ่งเบาภาระของงบประมาณรัฐในการจัดการศึกษาเป็นมูลค่าสูงถึง 531,728.8 ล้านบาท

4.2 กระตุ้นให้เกิดการแข่งขัน และยกระดับการจัดการศึกษา การศึกษาเอกชนเป็นผู้บุกเบิกการศึกษาในระบบของไทยเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการศึกษาของรัฐขึ้นมา เป็นตัวอย่างแก่การจัดการศึกษาของรัฐ โรงเรียนเอกชนหลายแห่งได้รับการยอมรับในเรื่องคุณภาพเป็นเวลายาวนานจนกระทั่งปัจจุบัน

5. แนวนโยบายของรัฐเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน

แนวนโยบายของรัฐเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนมีปรากฏอยู่ในแหล่งต่างๆ ได้แก่ รัฐธรรมนูญ แผนการศึกษาแห่งชาติ แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ คำแถลงนโยบายของรัฐบาล พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนและมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีสาระสรุปได้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2537, หน้า 87-90)

5.1 แนวนโยบายในรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศโดยทั่วไปมิได้มีบทบัญญัติที่ระบุแนวนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนไว้เป็นการเฉพาะ แต่มีบทบัญญัติที่กล่าวถึงแนวนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาโดยส่วนรวมไว้ว่าการจัดระบบการศึกษาอบรมเป็นหน้าที่ของรัฐโดยเฉพาะสถานศึกษาทั้งปวงย่อมอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐจึงอาจกล่าวได้ว่า "สถานศึกษาทั้งปวง" ในบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ย่อมครอบคลุมถึงสถานศึกษาเอกชน (มหาวิทยาลัย/วิทยาลัย/สถาบัน/โรงเรียน) ว่าอยู่ในการควบคุมดูแลของรัฐ

5.2 แนวนโยบายในแผนการศึกษาแห่งชาติ

แผนการศึกษาแห่งชาติ (เดิมใช้ชื่อว่า "โครงการศึกษา" และต่อมาเปลี่ยนเป็น "แผนการศึกษาชาติ" และ "แผนการศึกษาแห่งชาติ" ตามลำดับ) อันเป็นแม่บทในการจัดการศึกษา ซึ่งได้ประกาศใช้มาแล้วจนถึงปัจจุบันรวม 10 ฉบับนั้น ส่วนใหญ่ได้ระบุถึงแนวนโยบายของรัฐเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนไว้เกือบทุกฉบับ กล่าวคือ โครงการศึกษา พ.ศ. 2441 ได้ระบุไว้ว่า รัฐจะเข้าควบคุมดูแลสถานศึกษาเอกชน พร้อมทั้งให้การส่งเสริมสนับสนุนในด้านการเงิน ครู และวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน และในโครงการศึกษาอีก 2 ฉบับ ได้แสดงถึงการยอมรับความมีอยู่ของสถานศึกษาเอกชน ส่วนโครงการศึกษา พ.ศ. 2546 ไม่ได้ระบุเรื่องการศึกษาเอกชนไว้เป็นการเฉพาะ

ระยะต่อมาเมื่อมีการปกครองประเทศตามระบอบประชาธิปไตยแล้ว รัฐมีแนวนโยบายให้เอกชนเข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระ ดังจะเห็นได้จากแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2475 และพ.ศ. 2479 ซึ่งระบุถึงการยอมรับและยินยอมให้เอกชนหรือบุคคลจัดตั้งสถานศึกษาเอกชนได้ทั้งอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐและรัฐอาจให้การอุดหนุนส่งเสริมตามสมควร ในแผนต่อมาคือ แผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2494 รัฐได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาเอกชนมากที่สุดกล่าวคือ รัฐมีแนวนโยบายมุ่งส่งเสริมให้เอกชนและบุคคลจัดตั้งสถานศึกษาเอกชนได้ถึงระดับอุดมศึกษา ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 รัฐได้มีนโยบายเปิดโอกาสให้เอกชนที่มีความสามารถ และมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีเจตจำนงที่จะจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์ส่วนรวมโดยร่วมรับภาระในการจัดการศึกษาได้โดยแสวงหาผลกำไรตามควร ซึ่งรัฐให้การส่งเสริมให้มีความคล่องตัวในการดำเนินงานทั้งทางด้านการบริหารและการพัฒนาทางวิชาการ รวมทั้งส่งเสริมการปรับปรุงคุณภาพการจัดการศึกษาเอกชน ทุกระดับ และประเภทการศึกษา เพื่อให้การจัดการศึกษาเอกชนมีมาตรฐานทัดเทียมกับการจัดการศึกษาของรัฐ และใน

ปัจจุบัน รัฐได้มีนโยบายส่งเสริมให้เอกชนจัดการศึกษาทุกระดับเพิ่มขึ้น อีสระและคล่องตัวในการบริหาร และการจัดการ สามารถพึ่งตัวเองได้ โดยรัฐให้การสนับสนุนด้านวิชาการ ทรัพยากร การอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานและการรับรองมาตรฐาน

5.3 แนวนโยบายในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ

ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504-2509) และฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510-2514) รัฐมีนโยบายส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษาเอกชนเพื่อให้มีมาตรฐานสูงขึ้น โดยการส่งเสริมด้านวิชาการ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) และฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) รัฐยังคงให้ความสำคัญกับการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาเอกชน โดยมุ่งในด้านประสิทธิภาพการเรียนการสอน สนับสนุนให้เอกชนได้มีส่วนร่วมในการลงทุนเพื่อการศึกษา โดยเน้นการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาให้มากที่สุด ส่วนการอาชีวศึกษา และการศึกษาระดับอุดมศึกษา สนับสนุนให้ขยายการจัดในสาขาวิชาที่มีความพร้อม และมีความถนัดอย่างเต็มที่ ยกเว้นด้านการฝึกหัดครู และคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งรัฐรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว โดยให้สถานศึกษาเอกชนมีความคล่องตัวในการบริหาร และการพัฒนาทางวิชาการอย่างกว้างขวางเหมาะสม ภายใต้การควบคุมของรัฐในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) รัฐยังคงส่งเสริมการจัดการศึกษาของเอกชนโดยให้เอกชนร่วมรับภาระในการจัดการศึกษาภายในขอบเขตและสัดส่วนที่รัฐกำหนด ทั้งนี้รัฐมีนโยบายมุ่งขยายปริมาณการรับนักเรียนเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาภายในขอบเขตและสัดส่วนที่รัฐกำหนด ทั้งรัฐและเอกชนรวมทั้งขยายการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาที่มีความพร้อมเช่นเดียวกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 นอกจากนี้ยังมุ่งปรับปรุงระบบและวิธีการส่งเสริมเพื่อพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษาเอกชนในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) รัฐยังคงเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาร่วมจัดการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับก่อนประถมศึกษาและการจัดการอาชีวศึกษา โดยรัฐให้การช่วยเหลือในด้านต่างๆ และในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบัน รัฐยังมีนโยบายสนับสนุนการจัดการศึกษาของเอกชนโดยเน้นในด้านคุณภาพควบคู่กับการขยายในด้านปริมาณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในระดับที่นอกเหนือจาก การศึกษาขั้นพื้นฐาน และการศึกษาที่เป็นความต้องการเฉพาะกลุ่มบุคคล

5.4 แนวนโยบายในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน ได้ประกาศใช้มาแล้ว รวม 5 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2461 พ.ศ. 2479 พ.ศ. 2497 และพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นฉบับปัจจุบัน

พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 25461 ตราขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการควบคุมดูแลโรงเรียนเอกชนให้เป็นไปด้วยดี และพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2479 ได้กล่าวถึง บทบาทและหน้าที่ในทำนองเดียวกัน แต่ได้ปรับปรุงรายละเอียดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนพระราชบัญญัติ

โรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.2497 ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อปี พ.ศ. 2518 เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ในขณะนั้น ซึ่งประชาชน กำลังตื่นตัวกับระบอบประชาธิปไตย และมีการเรียกร้องกันอยู่ทั่วไปโดยได้ปรับปรุงการควบคุมโรงเรียนให้รัดกุมและเหมาะสมกับยุคสมัยยิ่งขึ้น จัดให้มีบทบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองการทำงานจัดให้มีกองทุนสงเคราะห์เพื่อสงเคราะห์และให้สวัสดิการแก่ครูใหญ่ พร้อมกันนี้ได้จัดให้มีคณะกรรมการการศึกษาเอกชนขึ้น เพื่อให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการศึกษาของโรงเรียนเอกชนแก่รัฐมนตรีด้วย

สำหรับพระราชบัญญัติโรงเรียน พ.ศ. 2525 ซึ่งประกาศใช้เป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ.2525 มีการปรับปรุงบทบัญญัติให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของประเทศยิ่งขึ้น บทบัญญัติที่สำคัญของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้แก่ การจัดแบ่งโรงเรียนเอกชนออกเป็น 3 ลักษณะ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 (มาตรา 15) การกำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสม เช่น ต้องมีสัญชาติไทย โดยการเกิด ต้องมีทรัพย์สินหรือฐานะพอที่จะจัดตั้งและดำเนินกิจการโรงเรียนได้ ต้องมีความรู้และมีความประพฤติเรียบร้อย เป็นต้น (มาตรา19) นอกจากนี้ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้จัดการว่าต้องสัญชาติไทยโดยการเกิด (มาตรา 32) ส่วนครูใหญ่และครูก็ต้องมีสัญชาติไทย (มาตรา 35,40) การกำหนดให้มีคณะกรรมการอำนวยการโรงเรียนเพื่อทำหน้าที่ควบคุมดูแลการบริหารโรงเรียน (มาตรา 24) การกำหนดให้ใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางในการสอนทุกวิชา ยกเว้นการสอนวิชาภาษาต่างประเทศ (มาตรา 50) การกำหนดให้มีการกำกับดูแลเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการเรียน และค่าธรรมเนียมอื่น (มาตรา 51) การกำหนดแนวทางในการอุดหนุนและส่งเสริมโรงเรียนรวม 5 ประการ คือ จัดส่งครูไปช่วยสอนในโรงเรียน ให้อุปกรณ์การสอน ให้เงินอุดหนุนให้เข้าทรัพย์สินของกระทรวงศึกษาธิการและอุดหนุนส่งเสริมด้วยประการอื่น (มาตรา 64) ในทำนองเดียวกันได้กำหนดแนวทางในการส่งเสริมและช่วยเหลือครูใหญ่และครูรวม 4 ประการ คือ ให้การอบรมทางวิชาการ ให้เงินสงเคราะห์ตามส่วนที่รัฐบาลจัดสรรเข้าไปในกองทุนสงเคราะห์ให้เงินสมทบเงินเดือนหรือค่าครองชีพ และส่งเสริมช่วยเหลือด้วยประการอื่น (มาตรา 65) นอกจากนี้ยังได้กำหนดให้มีการคุ้มครองการทำงานและการสงเคราะห์ครูใหญ่และครูอีกด้วย (มาตรา 67 และ มาตรา 77) ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมทั้งแก่ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการครูใหญ่และครู อันจะส่งผลให้โรงเรียนสามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพยิ่งขึ้น

6. การบริหารงานสถานศึกษาเอกชน

ในการดำเนินงานเพื่อจัดการศึกษาให้บรรลุอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ผู้บริหารโรงเรียนและผู้เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกันปฏิบัติตามภารกิจและขอบข่ายที่กำหนดโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษานั้น

สำหรับโรงเรียนเอกชน ได้นำแนวคิดของนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศมากำหนดเป็นขอบข่ายในการบริหารโรงเรียนเพื่อให้บรรลุคุณลักษณะของโรงเรียนที่มีคุณภาพ เรียกว่ามาตรฐานคุณภาพโรงเรียนเอกชน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา

เอกชน, 2532, หน้า 5-7) ซึ่งครอบคลุมงานทั้ง 6 ด้าน คือ งานวิชาการ งานกิจการนักเรียนงาน บุคลากร งานธุรการและการเงิน งานความสัมพันธ์ชุมชน และงานอาคารสถานที่

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้จำแนกรายละเอียด ลักษณะของงาน ในแต่ละด้านที่จะต้องปฏิบัติดังนี้

1. งานวิชาการเป็นหัวใจสำคัญของการดำเนินงานของโรงเรียนไปสู่จุดหมายที่ ต้องการ ซึ่งหมายถึงการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ต่างๆ ให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมี พัฒนาการทุกด้านครบถ้วนตามจุดหมายของหลักสูตร ประกอบด้วยงานที่สำคัญดังนี้ คือ การ พัฒนาแนวการจัดประสบการณ์หรือหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพโรงเรียนและชุมชนการจัดทำ แผนการสอนและบันทึกการสอน การจัดการเรียนการสอน การผลิตสื่อการเรียนการสอนซ่อม เสริมการวัดและประเมินผล การนิเทศภายใน การจัดการห้องสมุด

2. งานกิจการนักเรียน หมายถึง งานบริการและกิจกรรมนักเรียนการจัดบริการ ให้แก่นักเรียนเพื่อให้เกิดความสะดวก ปลอดภัย และให้ผลเต็มที่ต่อการเพิ่มพูนความสมบูรณ์และ ประสบการณ์ชีวิตโดยตรงต่อนักเรียนเป็นอย่างดีและทั่วถึง อีกทั้งเป็นไปในทิศทางที่สังคม ปรารถนา สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกอบด้วยการจัดบริการเพื่อ เสริมสุขภาพ การรักษาความปลอดภัย การจัดบริการแนะแนว การจัดสวัสดิการ ช่วยเหลือ นักเรียน การจัดกิจกรรมนักเรียน

3. งานบุคลากร หมายถึง การจัดและดำเนินการเกี่ยวกับนโยบายระเบียบ ข้อบังคับ เกี่ยวกับบุคลากรในโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วยผู้ทำหน้าที่สอนและผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสอน เป็นการปฏิบัติเพื่อให้ได้บุคลากรที่มีความสามารถและคุณภาพเหมาะสมมาปฏิบัติงาน ในโรงเรียนให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดประกอบด้วย การจัดโครงสร้างการบริหาร การจัดบุคลากรทำงานตามความสามารถ และพัฒนาบุคลากร

4. งานธุรการและการเงิน เป็นกลไกสำคัญอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้โรงเรียน ดำเนินงานไปได้สำเร็จลุล่วงตามจุดหมายและวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ประกอบด้วย การ จัดระบบของเอกสาร การจัดงานครุภัณฑ์ และการจัดทำงบประมาณ บัญชีการเงินและการ ควบคุมการตรวจสอบ

5. งานความสัมพันธ์กับชุมชน เป็นงานที่ช่วยส่งเสริมในการจัดการศึกษาใน โรงเรียนให้สอดคล้องและสนองความต้องการของผู้ใช้บริการ เป็นการร่วมมือ และความสัมพันธ์ ที่ดีต่อกันระหว่างโรงเรียนและชุมชน ประกอบด้วย การช่วยเหลือ การบริการชุมชน การได้รับความร่วมมือ และสนับสนุนจากชุมชน การติดต่อสื่อสารระหว่างกัน และการเข้าร่วมกิจกรรม ของชุมชน

6. งานอาคารสถานที่ เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมและเกื้อกูลด้านอื่นๆ ของ โรงเรียนโดยเฉพาะการเรียนการสอนให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุผลตาม

จุดมุ่งหมายที่ต้องการได้เป็นอย่างดี ประกอบด้วย การดูแลบริเวณโรงเรียน การจัดสภาพห้องเรียน และการจัดอาคารสถานที่

สำรวม พุทธิศสเถียร (2550, สิงหาคม 24) กล่าวว่าในปัจจุบันการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารงานสถานศึกษาเอกชนให้เกิดความคล่องตัวยิ่งขึ้นเป็นสิ่งจำเป็น จึงเป็นเหตุให้สถานศึกษาเอกชนส่วนใหญ่จัดโครงสร้างการบริหารงานเป็น 4 กลุ่มงาน คือ กลุ่มงานวิชาการ กลุ่มงานงบประมาณ กลุ่มงานบุคคล และกลุ่มงานบริหารทั่วไป

สรุป การบริหารงานสถานศึกษาเอกชนสามารถแบ่งงานเป็น 4 ด้านคือ งานวิชาการ งานงบประมาณ งานบุคคล และงานบริหารทั่วไป

7. การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา

7.1 ความหมายการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา

คำว่า การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา สามารถแยกคำเป็น การจัดการศึกษาและประถมศึกษา และมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายดังนี้

ภิญโญ สาธร (2532, หน้า 15) ได้ให้ความหมายของ การจัดการศึกษาไว้ว่า คือ การจัดกิจกรรมต่างๆ ที่บุคคลหลายคนร่วมมือกันดำเนินการ เพื่อพัฒนาเด็ก เยาวชน ประชาชน หรือสมาชิกของสังคมในทุกๆ ด้าน เช่น ความรู้ ความสามารถ เจตคติ พฤติกรรม ค่านิยม หรือ คุณภาพ เพื่อให้บุคคลดังกล่าวเป็นสมาชิกที่ดีและมีประสิทธิภาพของสังคมโดยกระบวนการต่างๆ

สุภากร ราชกรกิจ (2537, หน้า 120) ได้ให้ความหมาย การจัดการศึกษาไว้ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ สาระความรู้ทักษะ และแนวทางการปฏิบัติตนที่เหมาะสมในสังคมในการศึกษาจึงมักมุ่งพัฒนาตั้งแต่เด็กอย่างต่อเนื่องไปจนตลอดชีวิต

ปรัชญา เวสารัชช (2544, หน้า) ได้ให้ความหมายของการจัดการศึกษาไว้ว่าเป็นกระบวนการอย่างเป็นระบบโดยมีเป้าหมายชัดเจน คือ การพัฒนาคุณภาพมนุษย์ทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา คุณธรรม ค่านิยม ความคิด การประพฤติปฏิบัติโดยคาดหวังว่า คนที่มีคุณภาพนี้จะทำให้สังคมมีความมั่นคง สงบสุข เจริญก้าวหน้าทันโลก แข่งขันกับคนอื่นในเวทีระหว่างประเทศได้ คนในสังคมมีความสุข มีความสามารถประกอบอาชีพการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ และอยู่ร่วมกันได้อย่างสมานฉันท์

สรุป การจัดการศึกษา หมายถึง การจัดการเรียนรู้ สาระความรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพของมนุษย์ในทุกด้าน

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2532, หน้า 50) ได้ให้ความหมายของประถมศึกษา คือ เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านคุณธรรมและจริยธรรม ความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานและให้สามารถคิด อ่าน เขียน และคำนวณได้ ซึ่งระดับนี้จะจัดเป็นตอนเดียวใช้เวลาเรียน 6 ปี

พรรณแพญแข อุดลยพันธ์ (2548, หน้า 7) ประถมศึกษา หมายถึง การศึกษา
ขั้นพื้นฐานโดยจัดให้กับเด็กซึ่งมีอายุย่างเข้าปีที่เจ็ดจนอายุย่างเข้าปีที่สิบสอง รวมระยะเวลา 6 ปี
สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา หมายถึง การจัดการศึกษา
และดำเนินการศึกษาระดับพื้นฐานสำหรับเด็กอายุเจ็ดปีถึงสิบสองปี เพื่อเป็นการวางรากฐาน
ชีวิต โดยมุ่งที่จะพัฒนาในทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญาและอารมณ์

7.2 จุดมุ่งหมายการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา

สุภากร ราชากิจ (2537, หน้า 120) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัด
การศึกษา เน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กมากกว่าจะเน้นการรับรู้ หรือการจำแนก
เนื้อหาวิชา และมุ่งให้เด็กมีพัฒนาการในทุกๆ ด้านมากกว่าจะเน้นเฉพาะด้านสติปัญญาโรงเรียน
จึงต้องมีบทบาทส่งเสริมคุณสมบัติต่างๆ ของเด็กและยังต้องเตรียมเด็กให้มีความพร้อมสำหรับ
การดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน รวมทั้งสามารถจะปรับตัวได้ในอนาคตด้วย ดังนั้นหน้าที่สำคัญ
ของโรงเรียนจะต้องพัฒนาและเปลี่ยนไปจากที่โรงเรียนเคยปฏิบัติอยู่

ปรัชญา เวสารัชช์ (2544, หน้า 3) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายทางการศึกษา ได้แก่

1. ให้บริการทางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สอดคล้องกับความต้องการในการ
ดำรงชีวิต
2. เตรียมเด็กก่อนวัยเรียนให้มีความพร้อมในการเรียนรู้และจัดให้เด็กใน
วัยเรียนได้รับการศึกษาเพื่อการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง
3. ให้โอกาสทางการศึกษา โดยเข้าถึงผู้รับบริการทุกกลุ่มทุกคน
4. ตอบสนองความต้องการระดับสูงในเชิงคุณภาพ
5. พัฒนาศักยภาพของแต่ละบุคคลให้เต็มตามความสามารถ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537, หน้า 7) ได้ให้
จุดมุ่งหมายการศึกษาระดับประถมศึกษา ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนมีทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ อ่านออก เขียนได้ และคิด
คำนวณได้
2. นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ธรรมชาติแวดล้อม และ
การเปลี่ยนแปลงของสังคม
3. นักเรียนสามารถปฏิบัติตนในการรักษาสุขภาพอนามัยของตนเอง และ
ครอบครัว
4. นักเรียนสามารถวิเคราะห์สาเหตุและเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิด
ขึ้นกับตนเองและครอบครัวได้อย่างมีเหตุผลด้วยทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์
5. นักเรียนมีความภูมิใจในความเป็นไทย มีนิสัยไม่เห็นแก่ตัว ไม่เอา
เปรียบผู้อื่น และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข
6. นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านและใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ

7. นักเรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานในการทำงาน มีนิสัยรักการทำงาน และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

พรรณเพ็ญแข อุดลย์พันธ์ (2548, หน้า 35) กล่าวว่า การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษามีจุดมุ่งหมายวางรากฐานเพื่อให้ผู้เรียนมุ่งพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐาน สามารถอ่านออกเขียนและคำนวณได้ มีความรู้ มีทักษะ สามารถคิดเป็นแก้ปัญหาเป็น

จากที่นักวิชาการได้กล่าวมาแล้วพอสรุปจุดมุ่งหมายการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาว่า เป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งรากฐานในทุกๆ ด้าน เพื่อให้ผู้เรียนมุ่งพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐาน สามารถอ่านออกเขียนคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐาน

7.3 บทบาทหน้าที่และหลักการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา

7.3.1 บทบาทหน้าที่

ปราณี โพธิสุข (2534, หน้า 1-2) กล่าวว่า โรงเรียนไม่ได้จัดขึ้นเพื่อสอนหนังสือแต่เพียงอย่างเดียว โรงเรียนประถมศึกษายังมีหน้าที่จัดสิ่งแวดล้อม บรรยากาศและกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาการทุกด้านของเด็ก บทบาทของครูใหญ่ ครูนักเรียน ผู้ปกครองและบุคลากรในโรงเรียนจึงมีอยู่มากที่ต้องการความใส่ใจและรับผิดชอบสูง

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2535, หน้า 115) กล่าวว่า หน้าที่ของโรงเรียน นอกจากทำบทบาทหน้าที่หลัก คือ ให้การศึกษาและฝึกอบรม กุลบุตร กุลธิดาทางวิชาการในชุมชนและสืบทอดวัฒนธรรมอันดีงามแล้ว โรงเรียนควรเป็นสถานที่ส่งเสริมหรือให้ความรู้ทางวิชาการเพื่อการประกอบอาชีพและเปิดโอกาสแก่บุคคลที่ไม่มีโอกาสในภาคบังคับ ได้มีโอกาสเรียนรู้จากการศึกษานอกระบบด้วยวิธีการต่างๆ อันจะเป็นการแก้ปัญหาของสังคมได้ตรงตามความต้องการและเป็นการยกระดับทางด้านเศรษฐกิจให้ดีขึ้น

บุญเลิศ มีสมพร (2545, หน้า 4) บทบาทหน้าที่ของโรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง การดำเนินงานตามภารกิจการจัดการศึกษา ในการจัดกิจกรรมตามหลักสูตรให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองและประเทศชาติในอนาคต

บทบาทหน้าที่ของโรงเรียนประถมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดบทบาทหน้าที่ของโรงเรียนประถมศึกษา คือ การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งสามารถแยกออกเป็น 2 ประการคือ

1. หน้าที่ในฐานะที่เป็นสถาบันทางการศึกษาของสังคม ได้แก่

1.1 จัดการศึกษาโดยอบรมความรู้ด้านต่างๆ แก่สมาชิกในชุมชนทั้งที่เป็นความรู้ด้านวิชาการ ความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพเพื่อส่งเสริมให้มีทักษะและความชำนาญจนสามารถนำไปพัฒนาอาชีพของคนในชุมชนนั้น ได้เป็นอย่างดี

1.2 ให้ความร่วมมือและแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับสมาชิกในชุมชนนั้นอย่างใกล้ชิด

1.3 จัดโรงเรียนให้เป็นศูนย์กลางแหล่งความรู้ด้านต่างๆ เพื่อให้บริการแก่ชุมชนให้พัฒนาไปในทางที่เหมาะสม นอกจากนี้ควรสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนและชุมชนให้มีความใกล้ชิดกัน เพื่อประโยชน์ที่จะเกิดในชุมชนนั้นๆ

2. หน้าที่ในฐานะที่เป็นโรงเรียนประถมศึกษา ได้แก่

2.1 ให้การศึกษาเพื่ออบรมสั่งสอนขั้นมูลฐานแก่เยาวชนในวัยเรียนโดยทั่วไปอย่างทั่วถึง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ทักษะ ตลอดจนเจตคติ เพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างสงบสุขต่อไป

2.2 ให้การศึกษาภาคบังคับแก่เยาวชนที่อยู่ในเกณฑ์บังคับตามหลักสูตรประถมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ

2.3 ปฏิบัติงานต่างๆ ให้เป็นไปตามแบบแผนและนโยบายของทางราชการ

2.4 จัดโรงเรียนให้เป็นศูนย์กลางของชุมชน ทั้งในด้านบริการและงานพัฒนาชุมชน

สุภากร ราชากรกิจ (2537, หน้า 120) กล่าวว่า โรงเรียนประถมศึกษาเป็นสถาบันหลักในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาสังคมทั้งในสังคมชนบทและสังคมเมือง โรงเรียนจึงมีบทบาทหน้าที่ในการจัดบรรยากาศให้เป็นบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน จัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เด็กได้พัฒนาทุกด้าน นอกจากนี้ โรงเรียนประถมศึกษาควรเป็นสถานที่ที่ส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการเพื่อการประกอบอาชีพแก่บุคคลที่มีโอกาสได้มีการศึกษาด้านอาชีพโดยตรง อันจะเป็นการแก้ปัญหาเศรษฐกิจของสังคมอีกแนวทางหนึ่ง

จากการที่นักวิชาการกล่าวไว้แล้วนั้นสรุปโรงเรียนประถมศึกษาที่มีบทบาทหน้าที่ทั้งจัดการศึกษาให้กับเยาวชนและบทบาทหน้าที่ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

7.3.2 หลักการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา

หลักการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มีหลักการสำคัญดังนี้

1. เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อปวงชน

2. เป็นการศึกษา ที่มุ่งให้ผู้เรียน นำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไป

ใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต

3. เป็นการศึกษา ที่มุ่งสร้าง เอกภาพของชาติโดยมีเป้าหมายหลักร่วมกัน แต่ให้ท้องถิ่นมีโอกาสพัฒนาหลักสูตรบางส่วน ให้เหมาะสมกับสภาพ และความต้องการได้

8. ข้อมูลการศึกษาเอกชนของจังหวัดสิงห์บุรี

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสิงห์บุรีมีสถานศึกษาเอกชนในความรับผิดชอบ
ทั้งหมด 16 โรงเรียน ซึ่งแสดงดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนโรงเรียนเอกชน

เขตอำเภอ	โรงเรียน	การจัดการเรียน การสอน	จำนวนนักเรียน ทั้งหมด	จำนวน	
				ห้อง	ครู
เมือง					
1	อินทโมลีประทาน	อนุบาล 1 – ม.3	1,697	48	72
2	แสงเทียน	อนุบาล	43	3	4
3	โพธิ์รัตนวารานุสรณ์	อนุบาล	114	5	6
4	พัฒนชยการสิงห์บุรี	อาชีวะ	66	3	4
5	บริหารธุรกิจสิงห์บุรี	อาชีวะ	102	2	1
บางระจัน					
6	เจริญสอนวิทยา	อนุบาล	60	3	3
7	วิจิตรศึกษา	อนุบาล – ป.6	1,025	28	30
ค่ายบางระจัน					
8	อุดมทรัพย์	อนุบาล – ป.6	212	9	12
ท่าช้าง					
9	ใจเพียรวิทยานุสรณ์	อนุบาล – ป.6	559	19	30
พรหมบุรี					
10	นาคประดิษฐ์วิทยา	อนุบาล 1 – ม.3	271	12	16
11	พระกุมารเยซูสิงห์บุรี	อนุบาล 1 – ม.3	446	20	27
อินทร์บุรี					
12	อุดมศิลป์	อนุบาล 1 – ม.3	380	12	12
13	สามัคคีวิทยา	ป.1 – ม.3	283	9	15
14	ปราสาทวิทยา	อนุบาล – ป.6	160	9	12
15	ศรีอุดมวิทยา	ป.1 – ป.6	270	9	10
16	สิงห์อุดมวิทยา	อนุบาล – ม.3	99	11	11
รวม			5,787	202	265

หลักการแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ

1. ความหมายของการตัดสินใจ

นักวิชาการต่างๆ ได้ให้ความหมายของการตัดสินใจ ดังต่อไปนี้

ถวัลย์ เกื้อกุลวงศ์ (2540, หน้า 132) กล่าวว่า การตัดสินใจจะเป็นเพียงแต่ความตั้งใจที่ดีเท่านั้นจนกว่าการตัดสินใจนั้นจะกลายเป็นการดำเนินการปฏิบัติ

พิภัก ชติพันธ์ (2541, หน้า 9) กล่าวว่า การตัดสินใจหมายถึง การเลือกระหว่างทางเลือกซึ่งคาดว่าจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่พึงพอใจจากปัญหาใดปัญหาหนึ่ง แม้ว่าการตัดสินใจในการบริหารไม่ได้เริ่มต้นหรือสิ้นสุดที่การตัดสินใจเพราะต้องมีการกำหนดปัญหาก่อนจึงจะตัดสินใจและเมื่อตัดสินใจแล้วจึงจะนำไปปฏิบัติ

พีรพงศ์ ดาราไทย (2542, หน้า 23) กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การคิดและการกระทำต่างๆ ที่นำไปสู่การตกลงใจเลือกทางใดทางหนึ่งจากทางเลือกที่มีหลายทาง เพื่อใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

จันทราณี สงวนนาม (2543, หน้า 162) กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง กระบวนการที่ใช้เหตุผลในการพิจารณา วิเคราะห์และหาทางเลือก เพื่อนำไปสู่ขั้นตอนของการปฏิบัติ การตัดสินใจจึงต้องเป็นไปตามขั้นตอนของกระบวนการอย่างรอบคอบ

แฮร์ริสัน (Harrison, 1981, p. 3) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของการตัดสินใจว่า เป็นกระบวนการประเมินผลเกี่ยวกับทางเลือกหรือตัวเลือกที่จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย การคาดคะเนผลที่เกิดจากการเลือกปฏิบัติต่างๆ บีบบังคับให้ผู้ตัดสินใจต้องเลือกทางปฏิบัติที่จะส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายได้มากที่สุด

ชิฟแมน และคานุก (Schiffman & Kanuk, 1994, p. 555) กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การเลือกกิจกรรมตั้งแต่สองทางเลือกขึ้นไป

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การตัดสินใจหมายถึง ความจำเป็นของกระบวนการคิดเพื่อการเลือกกระทำวิธีใดวิธีหนึ่ง สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่สอดคล้อง เหมาะสมและตอบสนองเงื่อนไขของความต้องการขณะนั้นอย่างสมบูรณ์ที่สุด ด้วยเงื่อนไขหรือข้อจำกัดใดๆ ที่ไม่สามารถควบคุมได้

2. ความสำคัญของการตัดสินใจ

พิภัก ชติพันธ์ (2541, หน้า 9) ที่กล่าวว่า การตัดสินใจเป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ รอบตัวตลอดเวลา ปัญหาบางอย่างจะเป็นปัญหาที่สำคัญ และปัญหาบางอย่างอาจเป็นปัญหาที่ไม่สำคัญ แต่ปัญหาเหล่านั้นต่างต้องการการตัดสินใจทั้งสิ้น ในทำนองเดียวกัน

อำนาจ นาไชย (2542, หน้า 31) กล่าวถึงการตัดสินใจว่ามีความสำคัญอย่างมากที่ทุกคนไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ การตัดสินใจที่ถูกต้องเหมาะสม ย่อมนำไปสู่การดำเนินงานที่บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

ชัชวาล พิทสงษ์ (2543, หน้า 34) ได้กล่าวไว้ว่าการตัดสินใจเป็นสิ่งสำคัญเพราะการดำเนินการที่จะนำไปสู่วัตถุประสงค์ใดๆ มักจะเริ่มต้นด้วยการกำหนดวัตถุประสงค์และความจำเป็น การตัดสินใจจึงเป็นอีกขั้นหนึ่งที่จะลำดับการเลือกสรรวิถีทางที่เหมาะสมที่สุด โดยเชื่อมั่นว่าจะเป็นวิถีทางที่จะนำไปสู่วัตถุประสงค์ที่ต้องการ

สรุปได้ว่าการตัดสินใจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากน้อยแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ การตัดสินใจที่ดี ผู้ตัดสินใจต้องแสดงให้เห็นว่าผลของการตัดสินใจของตนเป็นที่ยอมรับและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการ

3. ประเภทของการตัดสินใจ

วัลลภ กัณฑ์ (2540, หน้า 13 - 14) ได้แบ่งประเภทของการตัดสินใจเป็น 4 ประเภท คือ

1. การตัดสินใจเกี่ยวกับเป้าหมาย หรือจุดประสงค์ของงาน
2. แผนรายปี เกี่ยวกับบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ กระบวนการและกิจกรรมที่ต้องทำ เพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
3. การตัดสินใจเกี่ยวกับการลงมือปฏิบัติงาน การเลือกวิธีปฏิบัติในงานใหญ่ หรืองานย่อยต่างๆ ตลอดจนการตัดสินใจในการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย นำไปสู่ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้
4. การตัดสินใจเกี่ยวกับผลของการทำงาน หรือผลิตผลที่สำเร็จจากการทำงานในประเด็นที่เกี่ยวกับความน่าพอใจและการดำเนินงานต่อจากนั้น

ศรีสุรางค์ ชีระกุล และคนอื่นๆ (2541, หน้า 197 - 198) แบ่งประเภทของการตัดสินใจไว้ 3 ประเภท คือ

1. การตัดสินใจภายในสถานการณ์ที่แน่นอน เป็นการทำการตัดสินใจที่ผู้ทำการตัดสินใจทราบแน่นอน ว่าสภาวะการณ์ใดจะเกิดขึ้นและจะทำการตัดสินใจภายใต้สภาวะการณ์นั้น
2. การตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่ไม่แน่นอน เป็นการทำการตัดสินใจที่ผู้ทำการตัดสินใจทราบแต่เพียงว่ามีสภาวะการณ์ใดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่กำลังตัดสินใจที่อาจเกิดขึ้นได้บ้าง โดยไม่ทราบโอกาสหรือความน่าจะเป็นที่จะเกิดขึ้นของแต่ละสภาวะการณ์ได้โดยพิจารณาในเชิงจิตพิสัย หรืออาศัยข้อมูลจากการทดลองที่เคยทำมาแล้วหรืออาศัยข้อสนเทศจากตัวอย่าง
3. การทำการตัดสินใจภายใต้ความเสี่ยง เป็นการทำการตัดสินใจที่นอกจากผู้ทำการตัดสินใจจะทราบว่าสภาวะการณ์ใดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่กำลังตัดสินใจเกิดขึ้นบ้างแล้ว และยังทราบถึงความน่าจะเป็นที่จะเกิดขึ้นของแต่ละสภาวะการณ์ด้วย

ประสงค์ ปราณีตพลกรัง, และคนอื่นๆ (2541, หน้า 69) ได้แบ่งประเภทของการตัดสินใจไว้หลายแนวทาง ขึ้นอยู่กับ

1. ระดับของความสำคัญ คือ การตัดสินใจในประเด็นที่สำคัญเป็นการให้อำนาจแก่ฝ่ายจัดการที่จะทำการตัดสินใจ

2. ความถี่ของการตัดสินใจ การตัดสินใจที่ห้ามอบย จะเป็นเสมือนเครื่องจักรที่ควบคุมการปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง โดยทั่วไปผู้ที่ตัดสินใจจะคุ้นเคยกับเรื่องที่ตัดสินใจ การเลือกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ เป็นการตัดสินใจตามโปรแกรม

3. การตัดสินใจที่มีโครงสร้างและการตัดสินใจที่ไม่มีโครงสร้าง การตัดสินใจที่มีจะเกิดจากวิธีการดำเนินงานที่เฉพาะหรือมีกฎเกณฑ์ ส่วนการตัดสินใจแบบไม่มีโครงสร้าง ผู้ตัดสินใจจะมีอิสระและไม่มีแบบแผน ผู้ตัดสินใจอาจต้องใช้ความคิดเป็นของตนเองยากต่อการตัดสินใจ อาจทำให้งงว่าการแก้ปัญหาอย่างไรจึงจะถูกต้องและมักจะตัดสินใจภายใต้แรงกดดันบางอย่าง ซึ่งการตัดสินใจแบบไม่มีโครงสร้างจะต้องใช้ยุทธวิธีในการตัดสินใจ

ณัฐพันธ์ เขจรนันท์, และ ไพบูลย์ เกียรติโกมล (2545, หน้า 130 - 131) ได้จำแนกประเภทของการตัดสินใจเป็น 3 ประเภทดังต่อไปนี้

1. การตัดสินใจแบบไม่มีโครงสร้าง เป็นการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับงานที่ทำเป็นกิจวัตร โดยการตัดสินใจประเภทนี้จะมีหลักเกณฑ์และขั้นตอนที่ถูกกำหนดไว้อย่างแน่นอน ปกติการตัดสินใจในลักษณะนี้มักจะกระทำในระดับปฏิบัติการ

2. การตัดสินใจแบบไม่มีโครงสร้าง เป็นการตัดสินใจเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นประจำ ไม่อาจจะวางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าและมักจะเกี่ยวกับปัจจัยหลากหลายตลอดจนมีความสัมพันธ์กับอนาคต การตัดสินใจแบบนี้จะต้องวิเคราะห์แนวโน้มจากสิ่งแวดล้อมประกอบ

3. การตัดสินใจแบบกึ่งโครงสร้าง เป็นการตัดสินใจที่อยู่ระหว่างการตัดสินใจทั้ง 2 แบบข้างต้น โดยส่วนที่หนึ่งของปัญหาจะต้องสามารถนำหลักเกณฑ์และขั้นตอนในการแก้ปัญหา มาประยุกต์ได้ ในขณะที่ส่วนที่เหลือของปัญหาจะต้องอาศัยการประเมินผล และการตัดสินใจจากผู้ที่ทำกรตัดสินใจ

มัวร์เฮด และกริฟฟิน (Moorhead & Griffin. 1992, pp. 481 - 483) ได้แบ่งการตัดสินใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การตัดสินใจที่มีการวางแผนไว้ คือ การตัดสินใจวินิจฉัยสั่งการที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งจนกระทั่งสามารถตั้งกฎเพื่อการตัดสินใจ นั่นคือ ข้อความที่บอกผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับทางเลือกที่จะเลือกบนพื้นฐานของสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจ

2. การตัดสินใจที่ไม่ได้มีการวางแผนไว้ เป็นการตัดสินใจที่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย และไม่มีข้อกำหนดกฎของการตัดสินใจวินิจฉัยไว้ก่อน การตัดสินใจประเภทนี้โดยทั่วไปมักจะต้องการการแก้ปัญหา โดยการแก้ปัญหาเป็นการตัดสินใจซึ่งมีลักษณะพิเศษและต้องการการพัฒนาและประเมินผลทางเลือกโดยมิได้มีกฎ เพื่อการตัดสินใจเป็นเครื่องช่วย การตัดสินใจประเภทนี้ต้องการพิจารณาตัดสินใจ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การตัดสินใจสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ การตัดสินใจที่กำหนดไว้และการตัดสินใจที่ไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า

4. กระบวนการตัดสินใจ

การตัดสินใจเป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างยิ่ง และกระบวนการตัดสินใจควรมีขั้นตอนอย่างเป็นระบบดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541, หน้า 174 – 177) ได้กำหนดขั้นตอนของกระบวนการตัดสินใจ เป็น 5 ขั้นตอน สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ขั้น 1 ขั้นการกำหนดและวิเคราะห์ปัญหา ควรจัดลำดับความสำคัญของปัญหา แล้วจึงวิเคราะห์หาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา เพื่อเตรียมการการดำเนินการในขั้นต่อไป

ขั้น 2 การค้นหา รวบรวมและกลั่นกรองข่าวสารและข้อมูลต่างๆ ในการตัดสินใจ ใดๆ ก็ตาม ไม่ควรตัดสินใจในเรื่องที่ยังไม่ทราบข้อมูลทั้งหมด เพราะจะทำให้เกิดการผิดพลาดได้ การรวบรวมค้นหาข้อมูลทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การแจกแบบสอบถาม การทำรายงานพิเศษ การบันทึกข้อมูล

ขั้น 3 ขั้นการกำหนดทางเลือก เมื่อได้ทราบปัญหาและข้อมูลต่างๆ อย่างละเอียดก็หาแนวทางเลือกในการตัดสินใจ ซึ่งควรพิจารณาหลักการพื้นฐานก่อน

ขั้น 4 ขั้นประเมินทางเลือก ได้เลือกทางเลือกไว้หลายทางตามขั้นตอนที่ 3 แล้วทางเลือกแต่ละทางจะมีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาที่ต่างกัน แต่จะมีทางเลือกเดียวที่ดีที่สุดและเหมาะสมที่สุดซึ่งจะต้องมีเกณฑ์การพิจารณา

ขั้น 5 ขั้นตอนการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด ซึ่งมีขั้นตอนย่อย สรุปได้ดังนี้

1) การตีกรอบ หมายถึง การให้นิยามว่า อะไรคือสิ่งที่ต้องตัดสินใจและกำหนดไว้เบื้องต้นว่าเป็นสิ่งที่ทำให้แยกทางเลือกหนึ่ง ให้สูงกว่าทางเลือกอื่นๆ ที่มีอยู่

2) การเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541, หน้า 182 – 183) ได้เสนอแนวทางในการหาข้อมูลที่มีประสิทธิภาพไว้ 4 ประการคือ

2.1) การหาข้อเท็จจริง ได้แก่ การพบปัญหา ศึกษาหาสาเหตุของปัญหา กำหนดขอบเขตปัญหา วิเคราะห์ผลกระทบจากปัญหาและพิจารณารูปแบบของปัญหาให้มีความชัดเจน

2.2) การหาข้อมูลจากบุคคล คือ การหาข้อมูลจากผู้เก็บข้อมูลซึ่งมีการกำหนดวิธีการเก็บข้อมูล การเตรียมการเก็บข้อมูล มีการชี้แจงวัตถุประสงค์และการกำหนดระยะเวลาที่เพียงพอ

2.3) การประเมินจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น ข้อมูลทางกฎหมาย ข้อมูลทางสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณีและสภาพแวดล้อมของสังคม

2.4) การจัดระบบข้อมูล เป็นการแบ่งเป็นหมวดหมู่โดยการวิเคราะห์อย่างละเอียดและนำเสนอซึ่งการแบ่งข้อมูลนี้จะเป็นประเภทเอกสารและที่ได้รับจากบุคคลอื่นก็ได้

3) การหาบทสรุป

4) การเรียนรู้จากข้อมูลป้อนกลับ เป็นระบบเพื่อรับรู้ผลจากการตัดสินใจในอดีต เพื่อป้องกันการผิดพลาด

ฮิลล์ (Hill, et al., 1980, p.22) กล่าวถึงกระบวนการตัดสินใจว่าประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ

1. การกำหนดปัญหา ด้วยการรวบรวมข้อมูลและสรุปด้วยวิธีการ ทั้งการศึกษาเอกสาร การสอบถามและการพิจารณาข้อเท็จจริงด้วยประการต่างๆ
2. ระบุทางเลือก ด้วยการกำหนดขอบเขตทำความเข้าใจตนเองและผู้อื่น ตลอดจนการทำรายการทางเลือกต่างๆ
3. การประมาณค่าทางเลือก ด้วยการพิจารณาผลระยะสั้นและระยะยาว ระบุความเสี่ยง ระบุค่าตอบแทน เป็นต้น
4. การนำเทคนิคต่างๆ เป็นเครื่องมือช่วยตัดสินใจ ด้วยการนำแนวความคิดรูปแบบและเทคนิคต่างๆ เช่น ทฤษฎีเกมส์ แขนงการตัดสินใจ มาช่วยตัดสินใจ
5. การตัดสินใจด้วยการเลือกที่เหมาะสมที่สุดทางเลือกเดียว
6. การนำการตัดสินใจไปปฏิบัติ ด้วยการกำหนดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน การมอบความรับผิดชอบ การจัดสรรทรัพยากร การติดตามและประสานการดำเนินการ

แฮร์ริสัน (Harrison, 1981, p.24) แบ่งกระบวนการตัดสินใจออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการแก้ปัญหาไว้
2. ค้นหาทางเลือกต่างๆ
3. เปรียบเทียบและประเมินผลทางเลือกในการแก้ปัญหา
4. กระทำการเลือกทางแก้ปัญหา
5. ตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด
6. ติดตามและควบคุมผลของการตัดสินใจทางเลือกนั้น

พลันเกต และแอ็ดเนอร์ (Plunkett, & Attner, 1994, p.162) ขั้นตอนของกระบวนการตัดสินใจมีอยู่หลายรูปแบบ ได้เสนอลำดับขั้นตอนของกระบวนการตัดสินใจเป็น 7 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การระบุปัญหา (define the problem) เป็นขั้นตอนแรกที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะการระบุปัญหาได้ถูกต้องหรือไม่ ย่อมมีผลต่อการดำเนินการในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 2 การระบุข้อจำกัดของปัจจัย (identity limiting factors) เมื่อสามารถระบุปัญหาได้ถูกต้องแล้ว ผู้บริหารควรพิจารณาถึงข้อจำกัดต่างๆ ขององค์การ โดยพิจารณาจากทรัพยากรซึ่งเป็นองค์ประกอบของกระบวนการผลิต ได้แก่ กำลังคน เงินทุน เครื่องจักร สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ รวมทั้งเวลาซึ่งมักเป็นปัจจัยที่พบอยู่เสมอๆ การรู้ถึงข้อจำกัดหรือ

เงื่อนไขที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ จะช่วยให้ผู้บริหารกำหนดขอบเขตในการพัฒนาทางเลือกให้แคบลงได้

ขั้นที่ 3 การพัฒนาทางเลือก (develop potential alternatives) ขั้นตอนต่อไปผู้บริหารควรทำการพัฒนาทางเลือกต่างๆ ขึ้นมา ซึ่งทางเลือกเหล่านั้นควรเป็นทางเลือกที่มีศักยภาพและมีความเป็นไปได้ ในการแก้ปัญหาให้น้อยลงหรือให้ประโยชน์สูงสุด

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ทางเลือก (analyze the alternatives) เมื่อผู้บริหารได้ทำการพัฒนาทางเลือกต่างๆ โดยจะนำเอาข้อดีและข้อเสียของแต่ละทางเลือกมาเปรียบเทียบกันอย่างรอบคอบ และควรวิเคราะห์ทางเลือก

ขั้นที่ 5 การเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด (select the best alternative) เมื่อผู้บริหารได้ทำการวิเคราะห์และประเมินทางเลือกต่างๆ แล้ว ผู้บริหารควรเปรียบเทียบข้อดีและข้อเสียของแต่ละทางเลือกอีกครั้งหนึ่ง เพื่อพิจารณาทางเลือกที่ดีที่สุดเพียงทางเดียว ทางเลือกที่ดีที่สุดควรมีผลเสียต่อเรื่องในภายหลังน้อยที่สุด และให้ผลประโยชน์มากที่สุด แต่บางครั้งผู้บริหารอาจตัดสินใจเลือกทางเลือกแบบประนีประนอม โดยพิจารณาองค์ประกอบที่ดีที่สุดของแต่ละทางเลือกนำมาผสมผสานกัน

ขั้นที่ 6 การนำผลการตัดสินใจไปปฏิบัติ (implement the decision) เมื่อผู้บริหารได้ทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว ก็ควรมีการนำผลการตัดสินใจนั้นไปปฏิบัติ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นที่ 7 การสร้างระบบควบคุมและประเมินผล (establish a control and evaluation system) ขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการตัดสินใจ ได้แก่ การสร้างระบบการควบคุมและการประเมินผล ซึ่งจะช่วยให้ผู้บริหารได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลการปฏิบัติงานว่าเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ ข้อมูลย้อนกลับจะช่วยให้ผู้บริหารแก้ปัญหาหรือทำการตัดสินใจใหม่ได้โดยได้ผลลัพธ์ของการปฏิบัติที่ดีที่สุด

ฮอย และ มิสเกล (Hoy & Miskel, 2001, pp.317) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของกระบวนการตัดสินใจไว้ 7 ขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์และจำกัดขอบเขตของปัญหา
2. รวบรวมและวิเคราะห์หาข้อเท็จจริง
3. พัฒนาทางเลือกในการแก้ปัญหา
4. ประเมินผลทางเลือกจากข้อ 3 เพื่อเลือกทางที่ช่วยให้แก้ปัญหาได้
5. เลือกวิธีการที่ดีที่สุด
6. วิเคราะห์ผลที่ได้จากการตัดสินใจ
7. ตัดสินใจ

จากที่กล่าวมา กระบวนการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชน อาจจัดได้ว่า อยู่ในกระบวนการของการตัดสินใจที่อาศัยเหตุผลและความ

เหมาะสมเป็นหลัก เป็นกระบวนการแบบห่วงสัมพันธ์ของกิจกรรมสำคัญที่เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน 5 ชั้น คือ ชั้นกำหนดปัญหา ชั้นกำหนดทางเลือก ชั้นวิเคราะห์ทางเลือก ชั้นตัดสินใจและชั้นนำไปปฏิบัติ

ปัจจัยส่งผลการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียน

ปัญหาที่ผู้ปกครองต้องตัดสินใจ คือ การส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนใด เนื่องจากปัจจัยต่างๆ ของแต่ละโรงเรียนมีความแตกต่างกัน ดังนั้น ผู้ปกครองควรประเมินค่าจากปัจจัยต่างๆ โดยการไตร่ตรองด้วยหลักการและเหตุผลโดยมุ่งหวังว่าบุตรหลานจะประสบความสำเร็จในการศึกษาหาความรู้ พัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคมได้อย่างสมบูรณ์

1. ด้านสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว

1.1 ความหมายของสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว

ชนาธิป เพชรนิล (2550, หน้า 6) ได้ให้ความหมายของสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวว่าหมายถึง รายได้ของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง และรวมถึงรายได้ของนักศึกษาโดยเฉลี่ยต่อเดือน

สรุปได้ว่า สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวว่าหมายถึง รายได้ของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง และรวมถึงรายได้ของนักศึกษาโดยเฉลี่ยต่อเดือน

1.2 ความสำคัญของสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว

รุ่ง แก้วแดง, (2540, หน้า 76) ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า สภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยตกอยู่ในภาวะวิกฤต คนไทยทั้งประเทศได้รับผลกระทบโดยทั่วกัน ไม่เพียงแต่ต้องรับภาระหนี้สินที่รัฐบาลกู้มาจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศเท่านั้น การประกอบอาชีพต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาคเกษตรแบบอุตสาหกรรม หรือธุรกิจบริการต่างได้รับผลกระทบต้องปรับลดจำนวนคนงานลงเพื่อลดรายจ่าย หรือปิดกิจการลง ทำให้เกิดคนว่างงานซึ่งก็คือผู้ปกครองของเด็กนักเรียนนั่นเอง กลุ่มบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาที่ได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจ มีดังนี้

1. ผู้ปกครองที่มีรายได้น้อยลงหรือมีรายได้และเงินเดือนเท่าเดิม และผู้ปกครองที่ตกงาน การแก้ปัญหาของผู้ปกครองกลุ่มนี้ คือ ต้องการบุตรออกจากระบบโรงเรียน เพราะไม่สามารถหาเงินมาเป็นค่าเล่าเรียน ค่าสื่อแบบเรียน ค่าเสื้อผ้า และอาหารกลางวันได้ หรือค้างชำระค่าเล่าเรียน

2. สถานศึกษาที่เป็นของรัฐและเอกชนจะได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจเหมือนกัน โดยเฉพาะสถานศึกษาเอกชนจะได้รับผลกระทบมาก เพราะการศึกษาเอกชนส่วนใหญ่อยู่ได้ด้วยการเก็บค่าเล่าเรียนจากผู้ปกครองสำหรับผู้ปกครองที่ตกงานก็มีความจำเป็นต้องให้บุตรออกจากโรงเรียน ส่วนผู้ปกครองที่รายได้น้อยลงก็อาจจะค้างชำระค่าเล่าเรียนและให้บุตรออกจากโรงเรียนในที่สุด เพราะฉะนั้นโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่จะรับนักเรียนน้อยลง

และอาจเป็นวิกฤตครั้งใหญ่ของโรงเรียนเอกชน ถ้ารัฐบาลช่วยเหลือไม่ทันเวลา อาจต้องเลิกสัมภาระการแล้วภาวะการจัดการศึกษาก็จะกลับมาตกอยู่ที่รัฐฝ่ายเดียว

3. ผู้เรียนส่วนหนึ่งต้องออกจากโรงเรียน ส่วนที่ยังอยู่ในระบบการศึกษา ก็จะต้องเผชิญกับปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาที่เพิ่มขึ้น ผู้เรียนในภาคเอกชนต้องจ่ายค่าเล่าเรียนสูงขึ้นกว่าเดิมบางแห่งอาจเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 40 - 50 สื่อการเรียนการสอนมีราคาแพงขึ้น โดยเฉพาะแบบเรียนซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรงจากการที่ค่าเงินบาทลอยตัวและลดลง ทำให้กระดาษที่ประเทศไทยต้องสั่งซื้อเข้ามาจากต่างประเทศ มีราคาแพงขึ้น ถึงขนาดที่กล่าวไว้ว่า "สื่อการเรียนราคาแพงเหมือนกับทองคำ" ซึ่งแน่นอนที่สุดว่า คอมพิวเตอร์และสื่ออุปกรณ์ใหม่ๆ ก็อยู่ในกรณีนี้ด้วย นอกจากนี้ อาหารก็ต้องซื้อที่โรงเรียนก็ถูกปรับราคาสูงขึ้น รวมไปถึงเสื้อผ้า รองเท้า และอุปกรณ์กีฬาต่างๆ

กรมสามัญศึกษา (2541, หน้า 61) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาระดับประถม โรงเรียนสังกัดประถมศึกษา พบว่า ผู้ปกครองที่มีรายได้ต่ำและค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียนสูงจะต้องกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา และยังคงส่งผลให้ผู้ปกครองไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าศึกษาต่อ เพราะค่าครองชีพสูง รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่ายจึงส่งผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายของการศึกษาของบุตร ดังนั้นในการศึกษาคครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความเชื่อว่า รายได้ของผู้ปกครองน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อการเลือกสถานศึกษาสำหรับบุตรของผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังคาดว่าน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อการเลือกของผู้ปกครอง โดยผ่านทางความต้องการใช้แรงงานจากบุตร ระดับผลการเรียนเดิมของบุตรและความคาดหวังเกี่ยวกับระดับการศึกษาสูงสุดของบุตร เนื่องจากมีผลการเรียนศึกษาวิจัยพบว่า รายได้ของผู้ปกครองมีผลต่อตัวแปรดังกล่าวด้วย

กล่าวโดยสรุป สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวมีผลต่อการดำเนินชีวิตทุก ๆ เรื่อง เนื่องจากเรื่องรายได้เป็นปัจจัยสำคัญของการแลกเปลี่ยนกิจกรรม และจากการวิจัยพบว่าสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวเมื่อได้รับผลกระทบจากภาพรวมของประเทศ การตัดสินใจเลือกสถานศึกษาของบุตรหลานย่อมขึ้นอยู่กับรายรับที่เข้ามา และต้องมีกำลังเหลือเพียงพอกับรายจ่ายที่จะเกิดขึ้นตามมา ดังนั้นสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ผู้ปกครองจะนำมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจเลือกโรงเรียนให้กับนักเรียน

2. ด้านชื่อเสียงของโรงเรียน

2.1 ความหมายของชื่อเสียงของโรงเรียน

พนม พงษ์ไพบูลย์ (2536, หน้า 96) กล่าวว่า ชื่อเสียงของโรงเรียน หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ดีแล้วสามารถสร้างชื่อเสียงในด้านงานวิชาการ นักเรียนสามารถชนะเลิศในการแข่งขันในด้านต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดความพึงพอใจของผู้ปกครองและครู

สุนันท์ นิลบุตร (2536, หน้า 22) กล่าวว่า ชื่อเสียงของโรงเรียน หมายถึง ความสำเร็จในด้านต่างๆ ของการดำเนินชีวิตที่เกิดจากการอบรมสั่งสอนจากการเรียนรู้จากครู

สิ่งแวดล้อม สังคมรอบด้านของนักเรียนที่จบจากโรงเรียนแล้วไปศึกษาต่อในสถาบันที่สูงขึ้น ออกไปประกอบอาชีพ ทำคุณประโยชน์ให้กับตนเอง สังคมและประเทศชาติเป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป เช่น เป็นข้าราชการพลเรือน ทหาร ตำรวจ นักการเมืองที่มีชื่อเสียง เป็นต้น

ทองเดิน เฝ้าดี (2547, หน้า 5) กล่าวว่า ชื่อเสียงของโรงเรียนหมายถึง เกียรติยศ ความสำเร็จ รางวัลต่าง ๆ ที่โรงเรียนได้รับมาจากผู้บริหาร ครู นักเรียนทั้งปัจจุบัน และศิษย์เก่า

สรุปได้ว่า ชื่อเสียงของโรงเรียน หมายถึง เกียรติยศ ความสำเร็จ รางวัลต่าง ๆ ที่โรงเรียนได้รับมาจากผู้บริหาร ครู นักเรียนทั้งปัจจุบันและศิษย์เก่า และความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ของการดำเนินชีวิตที่เกิดจากการอบรมสั่งสอนจากการเรียนรู้จากครู สิ่งแวดล้อม สังคมรอบด้านของนักเรียน

2.2 ความสำคัญของชื่อเสียงของโรงเรียน

วิศิษฐ์ ศรีวิชัยรัตน์ (2545, หน้า 46) จากการสำรวจความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนคาทอลิก พบว่า ผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อโรงเรียนคาทอลิก 4 ด้าน ผู้ปกครองพอใจมากที่สุดด้านชื่อเสียงของโรงเรียนในเครือคาทอลิก ผู้ปกครองมีความรู้สึกที่ว่าโรงเรียนคาทอลิกได้รับการยอมรับจากสังคมไทย มีศักยภาพพร้อมในการพัฒนา นักเรียน รู้สึกมั่นใจในเกียรติภูมิของโรงเรียน โรงเรียนมีการพัฒนาไปสู่ความทันสมัยอย่างต่อเนื่อง มีระดับความเป็นสากลสูง มีความเชี่ยวชาญทางด้านภาษาต่างประเทศ มีความเชื่อถือทางคุณภาพและมาตรฐานทางวิชาการ เป็นโรงเรียนระดับชั้นนำของประเทศ มีผลงานที่สร้างชื่อเสียงอย่างเด่นชัด และสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีต่อนักเรียน ตลอดจนศิษย์เก่าสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติ

พรรณแพญแข อุดลยพันธ์, (2548, หน้า 18 – 19) กล่าวว่า โรงเรียนที่มีชื่อเสียงต้องมีชื่อเสียงทางด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ชื่อเสียงด้านวิชาการ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่โรงเรียน ผู้ปกครองและนักเรียนมุ่งหวัง เพราะเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่แสดงถึงคุณภาพของโรงเรียนและนักเรียนเป็นประสิทธิผลของการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงนำมาซึ่งชื่อเสียงของโรงเรียน

2. ชื่อเสียงด้านกีฬา กีฬาเป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีคุณค่าในตัวทั้งสิ้นจะช่วยหล่อหลอมพฤติกรรมให้นักเรียนโรงเรียนเอกชน จัดการศึกษาที่ดีให้การสนับสนุนด้านการกีฬา และพัฒนานักเรียนด้านต่าง ๆ ได้แก่ ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม เป็นกิจกรรมนันทนาการสำหรับพักผ่อนคลายความตึงเครียด ช่วยฝึกการตัดสินใจและรู้จักคิดแก้ปัญหา ตลอดจนมีสมาธิที่ดี ช่วยฝึกให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักแพ้ รู้จักให้อภัย มีความกล้าหาญ อดทน อดกลั้น ย่อมเป็นสิ่งที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ปกครอง ในการพิจารณาส่งบุตรหลานเข้าเรียน เพราะนอกจากได้ความรู้ด้านวิชาการแล้ว ยังได้ความรู้ทักษะด้านการกีฬาอีกด้วย

3. ด้านดนตรี ดนตรีเป็นกิจกรรมหนึ่งซึ่งช่วยเสริมสร้างพัฒนาและปลูกฝังเจตคติอันดีให้แก่นักเรียน ให้เกิดการเรียนรู้ เกิดความเข้าใจ รู้จักการทำงานอย่างเป็นระบบ โรงเรียนเอกชนบางแห่งให้การสนับสนุน สอนวิชาดนตรีให้กับนักเรียนที่มีความสนใจ อาจจัดในลักษณะวงดนตรีไทย วงดุริยางค์ให้นักเรียนเกิดทักษะความชำนาญ แล้วส่งเข้าประกวดระหว่างโรงเรียนหรือส่งแข่งขันระดับประเทศให้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป จะเป็นสิ่งหนึ่งที่สร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนได้ นักเรียนที่มีคุณลักษณะพิเศษ มีความเชื่อมั่นในตนเองและกล้าแสดงออกในการร้องเพลง เป็นนักแสดง หากโรงเรียนให้การส่งเสริมจัดกิจกรรมการแข่งขัน ประกวดร้องเพลง หรือจัดการแสดงละครเวทีในโอกาสต่าง ๆ จนนักเรียนสามารถเป็นนักร้องนักแสดงที่มีชื่อเสียง จะเป็นสิ่งที่ช่วยดึงดูดความสนใจจากผู้ปกครองที่จะส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนนั้น

กล่าวโดยสรุป การที่โรงเรียนจะมีชื่อเสียงได้นั้น ผู้บริหารต้องสร้างความเป็นเลิศทางการศึกษาโดยเฉพาะทางด้านวิชาการที่สร้างชื่อเสียง ผลงาน เกียรติยศ ความภาคภูมิใจให้แก่โรงเรียนและได้รับการยอมรับจากสังคม ซึ่งปรากฏออกมาให้ผู้ปกครองและชุมชนได้เห็น ผ่านการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง เช่น แผ่นป้ายโฆษณา หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ เป็นต้น เพราะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ผู้ปกครองจะนำมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจเลือกโรงเรียนให้กับนักเรียน

3. ด้านการเอาใจใส่ของครู

3.1 ความหมายของการเอาใจใส่ของครู

เบญจมาศ ศิริกมลเสถียร (2542, หน้า 29) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ (empathy) หมายถึง ผู้ที่ให้บริการจะต้องมีความเข้าใจ และรู้จักผู้มารับบริการ การให้บริการอย่างเอื้ออาทรและเอาใจใส่ดูแลผู้ใช้บริการเป็นรายบุคคล

คณะสถิติประยุกต์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2543, หน้า 11-12) ได้กล่าวว่าการเอาใจใส่ หมายถึง ผู้ให้บริการต้องพยายามเข้าใจความต้องการของผู้รับบริการหรือลูกค้าให้มีความสนใจลูกค้ารายตัว และรู้จักลูกค้าประจำ

สมิต สัชฌุกร (2546, หน้า 253) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง เมื่อเราเป็นฝ่ายผู้ให้บริการก็ควรคำนึงถึงฝ่ายผู้รับบริการเป็นหลัก เพราะเมื่อเราเป็นฝ่ายผู้รับบริการเรายังเรียกร้องการให้บริการอย่างดีที่สุด เป็นการยึดหลัก การเอาใจใส่ ผู้ที่เอาแต่ใจตนเองเป็นใหญ่ จะให้บริการที่ดีไม่ได้ ดังนั้นเมื่อได้รับการร้องเรียนต่อว่าจากผู้รับบริการจะต้องยอมรับว่าถ้าเป็นเราเมื่อเกิดความหงุดหงิดไม่พอใจก็ย่อมอดที่จะต่อว่าไม่ได้ หากมีพื้นฐานจิตใจกำหนดแนวคิดไว้เช่นนี้ก็สามารถอดทน อดกลั้นต่อการตำหนิตักเตือนและต่อว่าจากลูกค้าหรือผู้รับบริการได้

ชัยสมพล ชาวประเสริฐ (2547, หน้า 107) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง การดูแลและการเอาใจใส่ในการให้บริการอย่างตั้งอกตั้งใจ เนื่องจากเข้าใจปัญหาหรือความต้องการของลูกค้าที่ต้องได้รับการตอบสนอง เน้นการบริการและการแก้ไขปัญหาให้ลูกค้าอย่างเป็นรายบุคคล ตามวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน มีการสื่อสารทำความเข้าใจกับลูกค้าอย่างต้องแท้

ซีริกิติ นวรัตน์ ณ อุษยุธา (2547, หน้า 182-185) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง ผู้ให้บริการต้องพยายามเข้าใจความต้องการของผู้รับบริการหรือลูกค้าให้ความสนใจลูกค้ารายตัว และรู้จักลูกค้าประจำ

วีระรัตน์ กิจเลิศไพโรจน์ (2547, หน้า 274) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง การดูแลเอาใจใส่ และการให้ความสนใจเป็นการส่วนตัวที่บริษัทมีให้แก่ลูกค้า

พัฒนา ศิริโชติบัณฑิต (2548, หน้า 99) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่มีความเข้าใจ เอาใจใส่ดูแล ห่วงใย สนใจ และพร้อมที่จะรับใช้แก่ลูกค้าได้อย่างดี เปรียบเสมือนว่าลูกค้าเป็นญาติคนหนึ่งของตน เมื่อมีลูกค้าเข้ามาใช้บริการ ผู้ให้บริการให้การต้อนรับ ให้ความสนใจ ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีใจที่เปิดบาน เป็นการเอาใจใส่ที่ดี สิ่งนี้จะทำให้ลูกค้ามีความสบายใจเมื่อมารับบริการ

ยุพาวรรณ วรรณวานิชย์ (2548, หน้า 191) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง บริษัทจะต้องเข้าใจความต้องการของลูกค้าและให้บริการตรงกับความต้องการเหล่านั้นแก่ลูกค้า โดยคิดว่าถ้าเราได้รับบริการนั้นเราจะมีความรู้สึกอย่างไร ลูกค้าก็จะมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน

จินตนา ยูนิพันธ์ และอารี ชิวเกษมสุข (2549) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง การให้บริการอย่างเอื้ออาทรและเอาใจใส่ดูแลผู้ใช้บริการเป็นรายบุคคล

ซีแธม และบิทเนอร์ (Zeithaml & Bitner, 2003, p. 93) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง การดูแลเอาใจใส่ และการให้ความสนใจเป็นการส่วนตัวที่ผู้ให้บริการมีให้แก่ลูกค้า

เลิฟลือก และไรท์ (2003, p. 237) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง การที่ผู้ให้บริการมีการดูแล และให้ความสนใจในในความต้องการของลูกค้า

ค็อตเลอร์ (Kotler, 2000, p. 592) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง การให้ความเอาใจใส่ และสนใจดูแลลูกค้าเป็นรายบุคคลตามความต้องการของแต่ละบุคคลนั้น

ไซทรม์ และไบท์น (Zeithaml & Bitne, 2006) ได้กล่าวว่า การเอาใจใส่ หมายถึง การที่ผู้รับบริการต้องการได้รับความรู้สึกว่า คนนั้นมีความสำคัญในสถานบริการ และผู้ให้บริการดูแลเอาใจใส่ผู้รับบริการอย่างตั้งอกตั้งใจ สามารถบริการแก้ปัญหาต่างๆ ให้แก่ผู้รับบริการได้เป็นรายบุคคล และมีการสื่อสารกับลูกค้าได้เป็นอย่างดี ที่สำคัญควรเอาใจใส่ต่อผู้รับบริการแต่ละคนเท่าๆ กัน

กล่าวโดยสรุป การเอาใจใส่ใจ หมายถึง ครูซึ่งเป็นผู้ให้บริการต้องเข้าใจความต้องการของลูกค้า และพร้อมที่จะให้บริการเหล่านั้นแก่ลูกค้าอย่างเต็มความสามารถ ทำความเข้าใจปัญหาหรือความต้องการของลูกค้าที่ต้องการได้รับการตอบสนองอย่างตั้งใจ เน้นการให้บริการและการแก้ไขปัญหานั้นเป็นรายบุคคลอย่างเท่าเทียมกัน มีการติดต่อสื่อสารที่ดีมีประโยชน์แก่ลูกค้า ยอมรับฟังปัญหาทั้งผลดีและผลเสียด้วยความเต็มใจ พร้อมทั้งให้คำแนะนำหรือให้ข้อมูลที่ดีแก่ครูเสมอ รวมไปถึงการติดต่อสอบถามไปยังลูกค้าหลังการให้บริการอย่างต่อเนื่อง

3.2 ความสำคัญของการเอาใจใส่ของครู

รุ่ง แก้วแดง (2542, หน้า 134 – 135) กล่าวว่า ครูมีบทบาทและมีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะผู้ให้การศึกษาของชาติ ครูคือผู้ที่กำหนดอนาคตของคนในชาติ ชาติใดก็ตามที่ได้ครูเป็นคนมีความรู้ เป็นคนเก่ง เป็นคนเสียสละ ตั้งใจทำงานเพื่อประโยชน์ของนักเรียน ชาตินั้นจะได้อะไรที่เก่งและฉลาด มีศักยภาพและมีความสามารถที่จะแข่งขันกับทุกประเทศในโลกได้ในทางตรงกันข้าม ชาติใดที่มีครูมีปัญหา ไม่สามารถที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันได้ ชาตินั้นก็อาจเสื่อมโทรมและถึงกับมีอันล่มสลายไปได้

โรงเรียนคาทอลิก สังกัดสังฆมณฑล จันทบุรี (2542, หน้า 25 – 26) กล่าวถึงหน้าที่ของครูในการดูแลเอาใจใส่นักเรียนในข้อที่ 23 และข้อที่ 26 ไว้ดังนี้ ครูพึงดูแลเอาใจใส่ และรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อแก้ไขหรือปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น และครูพึงเอาใจใส่ ปลุกฝังนักเรียนให้รักษาความสะอาดเรียบร้อยของสมุดทำงาน ห้องเรียน สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนและอนามัยของห้องเรียนเป็นประจำทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแต่งกายและทรงผมให้เป็นไปตามระเบียบของโรงเรียน

สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2545, หน้า 12) ได้กำหนดให้ครูต้องปฏิบัติตามแบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณครู พ.ศ. 2539 กล่าวถึง การดูแลเอาใจใส่นักเรียนในข้อที่ 1 ครูต้องรักและเมตตาศิษย์ โดยให้ความเอาใจใส่ช่วยเหลือ ส่งเสริม ให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียนแก่ศิษย์โดยเสมอหน้ากัน หมายถึง การตอบสนองต่อความต้องการ ความถนัด ความสนใจของศิษย์อย่างจริงใจ สอดคล้องกับการเคารพ การยอมรับ การเห็นอกเห็นใจ ต่อสิทธิพื้นฐานของศิษย์จนเป็นที่ไว้วางใจเชื่อถือและชื่นชมได้ รวมทั้งเป็นผลไปสู่การพัฒนารอบด้านอย่างเท่าเทียมกัน

กล่าวโดยสรุปการเป็นครูที่ดีนั้นจะต้องเอาใจใส่นักเรียน ให้ความรัก ความเมตตานักเรียน เป็นที่ปรึกษาปัญหาที่ดี ซึ่งการที่โรงเรียนมีครูที่คอยดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ นั้นจะสร้างความมั่นใจแก่ผู้ปกครองนักเรียนว่าเมื่อนักเรียนอยู่ในโรงเรียนจะได้รับความรัก ความเมตตา ความเอาใจใส่จากครูเหมือนกับอยู่ที่บ้านกับผู้ปกครอง ดังนั้น การเอาใจใส่ของครูจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยในการตัดสินใจของผู้ปกครองที่จะเลือกส่งนักเรียนเข้าศึกษาต่อในโรงเรียน

4. ด้านการจัดการเรียนการสอน

4.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540, หน้า 81) กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอน หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยมีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบ และบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

กรมวิชาการ (2546, หน้า 6) ได้กล่าวถึง ลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีในสถานศึกษา มีดังนี้ 1) กิจกรรมการเรียนการสอนควรเป็นไปเพื่อพัฒนาผู้เรียนทุก ๆ

ด้าน 2) กิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีควรเร่งให้ผู้เรียนได้แสดงออก และมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน 3) กิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีควรให้โอกาส และเห็นความสำคัญของผู้เรียนทุกคนในชั้นเรียน และ 4) กิจกรรมการเรียนการสอนที่ดี ควรฝึกฝนวิธีการแสวงหาความรู้และวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียน

สุมาลี จันทรชลอ (2543, หน้า 11) กล่าวว่า การเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์โดยใช้รูปแบบต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดโดยที่การเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพได้นั้น ผู้สอนจะต้องจัดทำแผนการสอนเป็นอย่างดีและดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่วางไว้อย่างเป็นระบบ

อรทัย มูลคำ และสุวิทย์ มูลคำ (2544, หน้า 12) กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะลำดับขั้นตอนของรูปแบบวิธีการสอนแบบต่างๆ ซึ่งจะประกอบไปด้วยกิจกรรมสองลักษณะ คือ กิจกรรมของครูและกิจกรรมของผู้เรียน โดยกิจกรรมครูได้แก่การวางแผนการสอน การเตรียมการสอน การจัดเตรียมสื่อ แหล่งเรียนรู้ สภาพแวดล้อมของการเรียน การจัดกิจกรรมในห้องเรียน และเทคนิควิธีการสอนของครู ส่วนกิจกรรมของผู้เรียน ได้แก่ การลงมือปฏิบัติขณะที่มีการเรียนการสอนซึ่งอาจเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มภายใต้การควบคุมดูแลหรือการแนะนำของครูผู้สอน

ปรียาพร วงศ์นุตรโรจน์ (2544, หน้า 53) ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนไว้เป็น 2 คำ คือ การสอน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้จากครูไปสู่การเรียนการสอนมีความหมายกว้างกว่าการเรียน หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วย เช่น การใช้สื่อ การจัดกิจกรรมระหว่างสอน การทดสอบ เป็นต้น การจัดการเรียนการสอนจึงเป็นภารกิจที่สำคัญที่สุดของโรงเรียน ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนจะต้องคำนึงถึงเพื่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนการสอนอยู่เสมอ

ทักษิณ อารยะจารุ (2548, หน้า 32) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึง ความพยายามของคนหนึ่งหรือหลายคน ที่จะจัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้บุคคลหนึ่งหรือหลายคนเกิดการเรียนรู้ โดยผู้จัดต้องเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริม และสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมุ่งปลูกฝังด้านปัญญา พัฒนาการคิดของผู้เรียนให้มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ พัฒนาความสามารถทางอารมณ์ สามารถแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

จากความหมายที่ได้กล่าวมา สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนได้จัดกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ผู้สอนจะต้องจัดทำแผนการสอนเป็นอย่างดี ประกอบด้วยการจัดตารางสอน การจัดทำแผนการสอน การจัดครูเข้าสอน การจัดชั้นเรียน การสอนซ่อมเสริม การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนการสอนตามแนวทางการดำเนินการของหลักสูตร เนื้อหาวิชา ทักษะกระบวนการ การประเมินผลและมีองค์ประกอบ ได้แก่ การเตรียมการสอน

วัตถุประสงค์ของวิชา เอกสารประกอบการสอน ความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอนและจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนโดยวิธีการต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และต้องมีการประเมินผลเพื่อนำไปปรับปรุงและวางแผนการเรียนการสอนในครั้งต่อไป

4.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กล่าวถึงหลักการสำคัญของการจัดการเรียนการสอน (มาตรา 24) ดังนี้ การจัดการเรียนการสอนโดยการผสมผสานสาระความรู้ต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งการปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดียิ่ง และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

การจัดการเรียนสอนที่ดีจะต้องมีลำดับขั้นตอน มีกระบวนการซึ่งนักการศึกษาได้เสนอแนวทางไว้อย่างมากมาย ในการจัดการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายไว้ 4 ประการคือ

1) การเรียนรู้นั้นเป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาความมีเสรีภาพทางปัญญา ฉะนั้นจึงต้องให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการแสดงความคิดเห็นหรือใช้สติปัญญาอย่างเต็มที่

2) การเรียนรู้นั้นเป็นกระบวนการเฉพาะตัว เนื่องจากว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งความสนใจและแบบแผนของการเรียนรู้ ฉะนั้นจึงต้องระลึกไว้เสมอว่าไม่มีวิธีสอนใดที่จะใช้ได้ดีสำหรับผู้เรียนทุกคน

3) การเรียนรู้นั้นเป็นกระบวนการ ผู้เรียนต้องเป็นผู้กระทำเอง ฉะนั้นผู้สอนจึงไม่ควรมุ่งสืบทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา

เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น ครูผู้สอนควรดำเนินการสอนตามลำดับขั้นตอนสำคัญๆ ซึ่งกาเย่ นีรมล ศตวุฒิ, และคนอื่นๆ, (2540, หน้า 103 – 110) ; อ้างอิงมาจาก Gagne, 1968, pp. 93 – 114) กล่าวถึงการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้น จะมีลำดับขั้นตอนที่สำคัญๆ ดังนี้ คือ

1) สร้างความเข้าใจ คือ ทำให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียน

2) แจงจุดประสงค์ของบทเรียน ให้ผู้เรียนได้ทราบล่วงหน้าว่าเรียนเรื่องนี้แล้วผู้เรียนจะทำอะไรได้

3) กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงพื้นฐานความรู้ที่จะนำมาใช้เป็นการทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนมีอยู่แล้ว เพื่อเตรียมให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนบทเรียนใหม่ และสามารถนำความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับความรู้ใหม่ได้

4) เสนอบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อกระตุ้น เป็นการเริ่มกิจกรรมของบทเรียนใหม่ โดยใช้สื่อการเรียนการสอนช่วย ซึ่งอาจจะเป็นเอกสาร วัสดุ อุปกรณ์ หรือกิจกรรมก็ได้

5) ให้นำแนวการเรียนรู้ โดยแนะแนวทางให้ผู้เรียนทำกิจกรรมด้วยตนเอง และวิธีการและแหล่งค้นคว้า

6) ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ หรือแสดงพฤติกรรม เช่น พูด เขียน อภิปราย ฯลฯ

7) ให้ข้อมูลป้อนกลับ คือครูแจ้งผลการทำกิจกรรม หรือผลการแสดงพฤติกรรมว่าถูกหรือผิด ควรปรับปรุงอย่างไร

8) ประเมินผลหลังการปฏิบัติ คือการประเมินผลพฤติกรรมว่าบรรลุจุดประสงค์หรือไม่โดยใช้เครื่องมือการวัดผล เช่น สังเกต ตรวจผลงาน ใช้แบบทดสอบ ติดตามพฤติกรรม เป็นต้น

9) เพิ่มการจำ และการถ่ายโอนการเรียนรู้ คือ การสรุป ทบทวนเนื้อหาบทเรียนที่เรียนมาแล้ว ให้ผู้เรียนนำการเรียนรู้ที่ได้จากบทเรียนไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ โดยครูอาจยกตัวอย่างสถานการณ์และลองให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่นำความรู้ที่เรียนมาแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

กล่าวโดยสรุป การจัดการเรียนการสอนที่ดีนั้น ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาหรือเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาบทเรียนแต่ละเรื่อง รวมทั้งเหมาะสมกับผู้เรียนมีการใช้สื่อการเรียนการสอนที่สร้างความสนใจของผู้เรียน มีการวัดผลและประเมินผลการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ปกครองเกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาในการจัดการเรียนการสอนของครูว่ามีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการนำนักเรียนมาเข้าเรียนในโรงเรียน การจัดการเรียนการสอนของครูจึงเป็นสิ่งที่ผู้ปกครองนำมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจเลือกส่งนักเรียนเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชน

5. ด้านค่าธรรมเนียมการเรียน

5.1 ความหมายของค่าธรรมเนียมการเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2545, หน้า 21) กล่าวว่า ค่าธรรมเนียมการเรียน หมายถึง ค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่โรงเรียนดำเนินการเรียกร้อยหรือเก็บจากผู้ปกครองของนักเรียน เช่น ค่าเล่าเรียน ค่าหน่วยกิต ค่าธรรมเนียมแรกเข้า ค่าลงทะเบียน นักศึกษา

ทองเดิน เผ่าดี (2547, หน้า 5) กล่าวว่า ค่าธรรมเนียมการเรียน หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่โรงเรียนเก็บจากผู้ปกครองนักเรียน

สมศักดิ์ พนากิจสุวรรณ (2551) กล่าวว่า ค่าธรรมเนียมการเรียน หมายถึง ค่าเล่าเรียน ค่าหน่วยกิต ค่าลงทะเบียนแรกเข้า ค่าบำรุงห้องสมุด ค่าบำรุงกีฬา ค่าเวชภัณฑ์ ค่าภาคปฏิบัติหรือวัสดุฝึกหัดหรืออุปกรณ์การศึกษา

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2551) กล่าวว่า ค่าธรรมเนียมการเรียน หมายถึง ค่าเล่าเรียน ค่าหน่วยกิต ค่าธรรมเนียมแรกเข้า ค่าลงทะเบียน นักศึกษา ค่าบำรุงห้องสมุด

ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ค่าบำรุงกีฬา ค่าบำรุงห้องพยาบาล และค่าเวชภัณฑ์ ซึ่งทางโรงเรียนหรือสถานศึกษาเรียกเก็บจากผู้เรียนเป็นประจำทุกปี

สรุปได้ว่า ค่าธรรมเนียมการเรียน หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่โรงเรียนเก็บจากผู้ปกครองนักเรียนทุกปี ซึ่งประกอบด้วยค่าเล่าเรียน ค่าหน่วยกิต ค่าธรรมเนียมแรกเข้า ค่าลงทะเบียนนักศึกษา ค่าบำรุงห้องสมุด ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ค่าบำรุงกีฬา ค่าบำรุงห้องพยาบาล และค่าเวชภัณฑ์

5.2 ความสำคัญของค่าธรรมเนียมการเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2546, หน้า 6) ได้กำหนดถึง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขออนุญาตเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนและค่าธรรมเนียมอื่นของโรงเรียนเอกชน ดังนี้

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 5 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย ค่าธรรมเนียมการเรียนและค่าธรรมเนียมอื่นของโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2545 เรื่องค่าใช้จ่ายการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จึงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขออนุญาตเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ไว้ดังนี้

หลักเกณฑ์

1. การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน ให้โรงเรียนประเภทสามัญศึกษาระดับ ประถมศึกษาและ/หรือมัธยมศึกษาที่ได้รับการอุดหนุนเป็นเงินรายตัวนักเรียน ไม่ให้เก็บ ค่าธรรมเนียมการเรียนการโรงเรียนที่ไม่ประสงค์จะขอรับเงินอุดหนุน ให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียนได้ตามความจำเป็นและความเหมาะสม

2. การเก็บค่าธรรมเนียมอื่น ให้โรงเรียนประเภทสามัญศึกษาระดับ ประถมศึกษาและ/หรือมัธยมศึกษาและโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ซึ่งได้รับการอุดหนุนค่าใช้จ่ายต่อหัวการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ให้เก็บค่าธรรมเนียมอื่นๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้ไม่เกินค่าใช้จ่ายต่อหัวภาครัฐที่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติกำหนด ส่วนโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตให้เก็บ ค่าธรรมเนียมอื่นอยู่แล้วให้เก็บในอัตราเดิม ดังนี้

1) อัตราที่รัฐอุดหนุน 6,100 บาท อัตราที่สกศ. กำหนด 10,000 บาท อัตรา ค่าธรรมเนียมอื่นเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา 3,900 บาท

2) อัตราค่าธรรมเนียมอื่นสำหรับโรงเรียนประเภทสามัญศึกษานั้น กำหนด รายการค่าธรรมเนียมอื่น ได้แก่ ค่าอาหารกลางวัน 4,000 บาท ค่าอาหารเสริม (นม) 1,200 บาท ค่าตรวจสุขภาพนักเรียน 150 บาท และค่าประกันของเสียหาย 200 บาท

ในส่วนของอัตราค่าธรรมเนียมอื่นเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนนั้น โรงเรียนต้องคำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองเป็นสำคัญ จากการศึกษาพบว่าฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองที่แตกต่างกันย่อมมีผลต่อการตัดสินใจเรียนต่อของนักเรียน

สรุปได้ว่า การเก็บค่าใช้จ่ายและค่าธรรมเนียมอื่นเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนนั้น โรงเรียนส่วนใหญ่ได้ดำเนินการเก็บอย่างถูกต้องตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ทั้งนี้คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ดังนั้นอัตราค่าธรรมเนียมอื่นเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ผู้ปกครองนำมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจเลือกส่งนักเรียนเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชน

6. การอำนวยความสะดวกและการบริการ

6.1 ความหมายของการอำนวยความสะดวกและการบริการ

สุวรรณ รุทธานุรักษ์ (2540, หน้า 9) ได้ให้ความหมายของบริการนักเรียน หมายถึง การที่ผู้บริหารโรงเรียนวางแผนการจัดระบบการใช้เวลาในการปฏิบัติงานให้ได้ประโยชน์สูงสุด เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพด้านงานกิจการนักเรียนในสถานศึกษา เช่น การปกครองนักเรียน การแนะแนว การบริการสุขภาพการอนามัย การจัดหาน้ำดื่ม น้ำใช้ ตลอดจนการบริการด้านอาหารกลางวันให้แก่เด็กนักเรียนในสถานศึกษา

อัมรา เล็กเริงสินธ์ (2540, หน้า 144-154) ให้ความหมาย งานบริการนักเรียน คือการจัดการเกี่ยวกับหน้าที่และความรับผิดชอบในการควบคุมดูแลงานกิจการนักเรียน เช่น การควบคุมดูแลงานแนะแนวอาชีพและจัดหางาน งานกิจกรรมนักเรียนงานโครงการพิเศษ งานปกครอง งานสวัสดิการพยาบาลและหอพัก และบริหารงานตามหน้าที่อื่นตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

จรัล สังข์ขาว (2542, หน้า 30) ให้ความหมาย งานด้านบริการนักเรียน เป็นงานโรงเรียนต้องพยายามให้เด็กที่อยู่ในวัยเรียนทุกคนมีโอกาสเป็นนักเรียนอย่างเสมอภาค และยุติธรรมเพราะการศึกษาช่วยให้เด็กเติบโตขึ้นมาเป็นพลเมืองที่ดีของชาติช่วยให้บุคคลากรมีความรอบรู้และความฉลาดมีไหวพริบ รู้จักแก้ปัญหาต่างๆ ของตนเอง รู้จักปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ เพื่อช่วยให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต

ธีรวุฒิ ประทุมนพรัตน์ (2544, หน้า 4) ได้ให้ความหมายของการบริการนักเรียนหมายถึง การจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนปกติขึ้น เพื่อบริการให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาการด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านอารมณ์ สังคม และจิตใจ ตลอดจนสามารถปรับตนเข้ากับคนอื่นได้ดี

ที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การอำนวยความสะดวกและการบริการ หมายถึง การควบคุมดูแลให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาการด้านต่างๆ อย่างเสมอภาคและยุติธรรมช่วยให้เติบโตเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ รู้จักปรับตัว เหมาะกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์

6.2 ความสำคัญของการอำนวยความสะดวกและการบริการ

ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าปัจจัยทางด้านการบริการของโรงเรียนที่มีต่อนักเรียนและเป็นปัจจัยอีกด้านหนึ่งที่ผู้ปกครองใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ โดยมีขอบข่ายพอสรุปได้ ดังนี้

1. ด้านการจัดกิจกรรม
2. ด้านการจัดบริเวณแนะแนว
3. ด้านความปลอดภัยของนักเรียน เช่น จัดครูเวรและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย บริการรถรับส่งนักเรียน
4. เรื่องทุนและสวัสดิการ
5. เรื่องสุขภาพนักเรียนและบริการร้านค้า
6. สอนเสริมพิเศษนอกเวลาเรียน

7. ด้านการจัดสภาพแวดล้อม

7.1 ความหมายของการจัดสภาพแวดล้อม

วิไลวรรณ พิธิยานุวัฒน์ (2539, หน้า 31) ได้ให้ความหมายไว้ว่า สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน หมายถึง สภาวะแวดล้อมทางธรรมชาติหรือที่มนุษย์สร้างขึ้นที่มีอิทธิพลต่อบุคคล เช่น บริเวณสถานที่ตั้งของอาคารสถานที่ การจัดสวนหย่อม ตลอดจนบริเวณต่างๆ รวมทั้งการถ่ายเทอากาศ แสงสีและเสียง ซึ่งมีอิทธิพลต่อการสร้างบรรยากาศต่อบุคคล

อนันต์ เลาทวิกุล (2542, หน้า 26-27) กล่าวสรุปว่า การจัดสิ่งแวดล้อมทางวิชาการก็คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ตรงตามจุดประสงค์ ส่งเสริมความสามารถของแต่ละบุคคล และเป็นไปตามความต้องการของชุมชน ครูต้องเป็นผู้เร่งเร้าให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในการพัฒนาตนเอง โดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ และรวมไปถึงการจัดบริการเพื่อส่งเสริมสนับสนุนทางวิชาการต่างๆ ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนในโรงเรียน ดังนั้น การจัดสภาพแวดล้อมทั้งด้านกายภาพ การบริการ และด้านวิชาการต่างก็เอื้อซึ่งกันและกัน ซึ่งโรงเรียนควรตระหนักและสร้างเสริมให้เกิดขึ้นเพื่อให้โรงเรียนเป็นสถานที่ที่น่าอยู่ น่าเรียน และบุคลากรก็จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

จิรพัฒน์ จันทร์ศรี (2545, หน้า 6) กล่าวว่า งานสภาพแวดล้อม หมายถึง การดำเนินการต่างๆ เกี่ยวกับการจัดบรรยากาศในโรงเรียน การใช้ประโยชน์จากอาคารเรียน และอาคารประกอบ การรักษาความสะอาด การรักษาความปลอดภัยในบริเวณโรงเรียน

สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อม หมายถึง สภาวะแวดล้อมทางธรรมชาติหรือที่มนุษย์สร้างขึ้นที่มีอิทธิพลต่อบุคคล เช่น บริเวณสถานที่ตั้งของอาคารสถานที่ การจัดสวนหย่อม ตลอดจนบริเวณต่างๆ รวมทั้งการถ่ายเทอากาศ แสงสีและเสียง ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และสร้างบรรยากาศต่อบุคคล

7.2 ขอบข่ายของสภาพแวดล้อม

กอร์ดอน และบราวน์ (วัฒนา ปุญญฤทธิ์, 2536, หน้า 240) ได้ให้ขอบข่ายเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อม ดังนี้

สภาพแวดล้อมมีขอบเขตใน 3 ส่วน คือ

1. สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาคารสถานที่บริเวณโดยรอบ รวมทั้งส่วนที่เป็นสนาม วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ การจัดเนื้อที่และการใช้สอย ทั้งนี้การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพต้องตอบสนองต่อเป้าหมาย ในการพัฒนาเด็ก และต้องคำนึงถึงความต้องการด้านสุขภาพ อนามัย และมาตรฐานด้านความปลอดภัย สภาพแวดล้อมดังกล่าวนี้ ได้แก่

- 1.1 การจัดห้องเรียนและห้องประกอบ
- 1.2 การจัดเนื้อที่ทำกิจกรรมต่างๆ
- 1.3 การจัดบริเวณและเนื้อที่สำหรับเก็บวัสดุสิ่งของ
- 1.4 การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ สิ่งของ เครื่องมือเครื่องใช้
- 1.5 การจัดสถานที่เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านกายภาพ
- 1.6 การจัดบริเวณและเนื้อที่ว่าง
- 1.7 แสงสว่าง
- 1.8 การดูแลด้านความปลอดภัย
- 1.9 ห้องอาหาร
- 1.10 ห้องน้ำ ห้องส้วม
- 1.11 โต๊ะ เก้าอี้
- 1.12 ห้องนอนและเครื่องใช้
- 1.13 ที่เก็บของส่วนตัว
- 1.14 ที่แสดงผลงาน
- 1.15 สีที่ใช้บริเวณต่างๆ
- 1.16 การประเมินผลการจัดสภาพแวดล้อมด้านกายภาพ

2. สภาพแวดล้อมด้านกิจกรรมและประสบการณ์ เป็นส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดช่วงเวลาของการทำกิจกรรม และกิจกรรมต่างๆ ที่ปรากฏไว้ในตารางกิจกรรมประจำวันและกิจกรรมอื่นๆ ที่เด็กต้องทำตลอดทั้งวัน ซึ่งมีอยู่สองส่วนคือ ส่วนที่เป็นกิจวัตรประจำวัน เช่น การขับถ่าย การพักผ่อน และส่วนที่เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงความได้สัดส่วนระหว่างกิจกรรมประจำวันในแต่ละกิจกรรม ดังนั้นสภาพแวดล้อมด้านกิจกรรมและประสบการณ์จึงเกี่ยวข้องกับ

- 2.1 บรรยากาศภายในสถานศึกษา
- 2.2 ประชากรในโรงเรียนทั้งเด็กและผู้ใหญ่

2.3 ชนิดของปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กต่อเด็ก เด็กต่อผู้ใหญ่ และผู้ใหญ่ต่อผู้ใหญ่

2.4 ความรู้สึกที่มีต่อกฎระเบียบของห้อง

2.5 การจัดดำเนินการด้านสุขภาพอนามัย

2.6 การกำหนดระเบียบและการปฏิบัติตาม

2.7 ระบบการจราจร

2.8 ระดับเสียง การกำหนดข้อตกลงด้านการใช้เสียง

2.9 การรักษาระเบียบข้อตกลงของห้อง

ใจจริง บุญเรืองรอด (2539, หน้า 74)กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ถูกสุขลักษณะจะต้องสะอาด เรียบร้อยและปลอดภัย ซึ่งไม่เพียงจะช่วยให้นักเรียนและทุกคนในโรงเรียนได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ถูกสุขอนามัยแล้ว ยังช่วยกล่อมเกลาจิตใจของเด็กได้ดีอีกด้วย โดยเฉพาะด้านการที่จะช่วยให้เด็กรักษาความสะอาดเรียบร้อย และตระหนักในความปลอดภัย

สรุปได้ว่า การจัดสภาพแวดล้อมนับว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการจัดการศึกษา เพราะโรงเรียนเป็นแหล่งให้ความรู้ ความคิด คุณธรรม จริยธรรม แก่นักเรียนแล้วสร้างสภาพแวดล้อมและการจัดบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ จะช่วยกล่อมเกลาจิตใจเยาวชนของชาติ ให้มีอารมณ์แจ่มใส จิตใจสะอาด เห็นคุณค่าของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อันจะเป็นการเสริมสร้างคุณภาพทางวิชาการอีกทางหนึ่ง

8. ทำเลที่ตั้งของสถานศึกษา

8.1 ความหมายของทำเลที่ตั้งของสถานศึกษา

ชาติ วีระยุทธศิลป์ (2546, หน้า 4) หมายถึง สถานที่ตั้งของโรงเรียน ประถมศึกษา

สรุปได้ว่า ทำเลที่ตั้ง หมายถึง สถานที่ตั้งของสถานศึกษาเอกชนที่ดำเนินการศึกษาเอกชน

8.2 ความสำคัญของทำเลที่ตั้งของสถานศึกษา

ในการเลือกโรงเรียนให้แก่เด็กนักเรียนนั้น ด้านทำเลที่ตั้งก็มีความสำคัญเป็นอย่างมาก โรงเรียนที่ดีควรตั้งอยู่ในที่ๆ ไม่มีโรงงานอุตสาหกรรมที่สร้างมลพิษหรือมลภาวะให้แก่เด็ก และควรอยู่ในสถานที่ซึ่งสามารถเดินทางไปมาสะดวก เพื่อประโยชน์ในการรับ – ส่ง บุตรหลานกรณีที่ยี่ด้า มารดา หรือผู้ปกครองทำการรับ – ส่งด้วยตนเอง อีกทั้งการจัดอาคารสถานที่ สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ก็มีส่วนสำคัญในการสร้างเสริมประสบการณ์และพัฒนาการของเด็ก ซึ่ง วิโรจน์ มูฮำหมัด (2542, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน ผลการวิจัยพบว่า ด้านโรงเรียนที่ดี ได้แก่ ทำเลที่ตั้งของโรงเรียนต้องสะดวกในการรับส่งนักเรียนเป็นเส้นทางผ่านของผู้ปกครอง มีการจัดสถานที่ภายในโรงเรียนเป็นสัดส่วนถูก

สุลักษณ์ ด้านวิชาการ ได้แก่ โรงเรียนเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งไม่เป็นภาระของผู้ปกครองในการหาที่เรียนใหม่ให้กับบุตรหลาน เช่นเดียวกับ สายชน หมวกเหล็ก (2542, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดสระบุรี พบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับที่ตั้ง ได้แก่ โรงเรียนตั้งอยู่ในแหล่งที่สะดวกในการเดินทางรับส่งและตั้งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ไม่มีกลิ่น เสียง หรือสิ่งที่เป็นอันตรายอยู่ข้างเคียง

สรุปได้ว่า สถานศึกษาควรตั้งอยู่ในบริเวณชุมชน การจราจรไม่ติดขัด สามารถไปมาได้หลายทาง ก่อให้เกิดความสะดวกกับผู้มาติดต่อ ใกล้แหล่งเรียนรู้ และตั้งอยู่ในที่ปลอดภัย ไม่มีมลภาวะทางเสียงและกลิ่น ดังนั้นสถานที่ทำเลที่ตั้งจึงเป็นข้อพิจารณาในการตัดสินใจเลือกสถานศึกษาให้บุตรหลานเข้าเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

กาญจนารัตน์ ไกรกุล (2541, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความนิยมของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า ผู้ปกครองนิยมความเป็นเลิศในวิชาคณิตศาสตร์ การจัดกิจกรรมและส่งเสริมความสามารถพิเศษตามความถนัด และความสนใจ จัดนักเรียนเข้าชั้นเรียนโดยพิจารณาจากผลการเรียนมีการให้การบ้านและตรวจการบ้านทุกครั้ง ผู้ปกครองนิยมโรงเรียนใกล้บ้าน และมีชื่อเสียงเสียงด้านการเอาใจใส่แก่นักเรียนดี มาก นักเรียนมีทักษะด้านการอ่าน เขียน และพูดได้ถูกต้องเหมาะสม กับกาลเทศะและบุคคล มีการจัดบริการอาหารที่ถูกหลักโภชนาการ การให้ทุนการศึกษา เอาใจใส่เด็กทุกคนและอาศัยคำบอกเล่าจากบุคคลต่างๆ เช่น ญาติ เพื่อน คนรู้จัก ในการตัดสินใจเลือกโรงเรียน และ ผู้ปกครองไม่ทราบแน่ชัดถึงรูปแบบการดำเนินการของโรงเรียนเทศบาล และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

พัชราภรณ์ รุ่งวิทยา (2541, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความคาดหวังของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีความคาดหวังต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนศิริศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด และมากเกือบทุกด้าน โดยมีรายละเอียดในแต่ละด้านดังต่อไปนี้ จัดการศึกษาเพื่อให้นักเรียนสามารถ อ่าน เขียน คิดคำนวณ คล่อง โดยมุ่งเน้นวิชาภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ จัดบริการเรื่องสุขภาพอนามัยนักเรียน อาหารกลางวันถูกหลักโภชนาการและบริการรถโรงเรียน จัดครูที่มีความสามารถในการสอน มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบรักและเมตตาเด็ก จัดสภาพแวดล้อมภายในบริเวณโรงเรียน ผู้ปกครองคาดหวังให้อาจารย์และบริเวณโรงเรียนสะอาด และตกแต่ง สวยงามร่มรื่นและปลอดภัย และสร้างความสัมพันธ์ต่อผู้ปกครองและต่อชุมชนผู้ปกครอง คาดหวังให้มีการติดต่อสื่อสารเพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลและร่วมมือกันระหว่างครูและผู้ปกครอง

สายชน หมวกเหล็ก (2542, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดสระบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลเอกชนมากที่สุด คือ ปัจจัยเกี่ยวกับครู ได้แก่ ครูดูแลเอาใจใส่นักเรียนและให้การบ้านสม่ำเสมอ ปัจจัยเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนการสอน ได้แก่ โรงเรียนมีการเน้นการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กเป็นสำคัญและส่งเสริมให้เด็กอ่าน เขียนคิดคำนวณได้ ปัจจัยเกี่ยวกับการบริหารอาหารและสุขภาพ ได้แก่ การจัดบริการอาหารเสริมและอาหารกลางวันที่สะอาดถูกหลักโภชนาการ และมีปริมาณเพียงพอต่อความต้องการของนักเรียน ปัจจัยเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายต่างๆ ได้แก่ โรงเรียนช่วยเหลือผู้ปกครองโดยแบ่งชำระค่าเทอมได้ในอัตราส่วนที่เหมาะสม ปัจจัยเกี่ยวกับที่ตั้ง ได้แก่ โรงเรียนตั้งอยู่แหล่งที่สะดวกในการเดินทาง รับ-ส่ง และตั้งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ไม่มีกลิ่น เสียง หรือสิ่งที่เป็นอันตรายอยู่ข้างเคียง

สุรสิทธิ์ แก้วใจ (2542, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนเอกชน พบว่า ปัจจัยด้านวิชาการ ได้แก่ โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ปัจจัยด้านอาคารสถานที่และการจัดสภาพแวดล้อม ได้แก่ โรงเรียนมีบรรยากาศแห่งความอบอุ่น ปลอดภัย จัดครูเวรรับ - ส่งนักเรียน เข้า - ออกจากโรงเรียน ปัจจัยด้านคุณลักษณะของครู ได้แก่ โรงเรียนที่ผู้บริหารมีบุคลิกดีมีความรู้ความสามารถ มีวิสัยทัศน์ มุ่งมั่นต่อความสำเร็จในการพัฒนาโรงเรียนและครูมีความรู้ความสามารถในการสอน มีความสามารถในการแก้ปัญหา ปัจจัยด้านค่าธรรมเนียมการเรียน ได้แก่ โรงเรียนยินยอมให้ผู้ปกครองผ่อนชำระค่าเล่าเรียนได้ ปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ ได้แก่ โรงเรียนจัดให้มีบริการด้านสุขภาพอนามัย เช่น มีแพทย์ พยาบาล ตรวจสุขภาพของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ปัจจัยด้านชื่อเสียงของโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนที่มีนักเรียนจบการศึกษาสามารถสอบเข้าเรียนต่อในสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงได้ ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์ ได้แก่ โรงเรียนที่จัดทำเอกสาร วารสาร แผ่นพับ สิ่งพิมพ์เผยแพร่กิจการและการดำเนินงานของโรงเรียน ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองและชุมชน ได้แก่ โรงเรียนที่ผู้ปกครองสามารถเยี่ยมบุตรหรือขอพบครูได้ตลอดเวลาทำการของโรงเรียน ปัจจัยด้านระยะทางระหว่างบ้านกับโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนเอกชนที่ตั้งอยู่ใกล้บ้าน ปัจจัยด้านสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ได้แก่ รายได้ของครอบครัวเพียงพอกับค่าธรรมเนียมและค่าเล่าเรียนที่จะส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียนเอกชน

สมชาย กองจินดา (2543, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาถึงความคาดหวังของผู้ปกครองในการนำบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนบุญสมวิทยา จังหวัดจันทบุรี พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองในการนำบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนบุญสมวิทยา จังหวัดจันทบุรี โดยภาพรวมและรายได้ทุกด้านอยู่ในระดับดีมาก เปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ปกครองนักเรียนในการนำบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนบุญสมวิทยา จังหวัดจันทบุรีที่มี

อาชีพรับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจกับเอกชนทั่วไป โดยภาพรวมและรายได้ทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านการบริหารความสัมพันธ์กับชุมชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจมีความคาดหวังสูงกว่าผู้ปกครองที่เป็นเอกชนทั่วไป

มาลี โชติมา (2546, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงความต้องการของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลโชติมา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ปกครองมีความต้องการในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับดีมากในทุกด้าน ในด้านการจัดประสบการณ์และกิจกรรมการเรียนการสอน ได้แก่ การจัดกิจกรรมที่มุ่งหวังให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น รู้จักแก้ปัญหาเป็น และช่วยตัวเองได้มากที่สุด ด้านการจัดสภาพแวดล้อมโรงเรียน ได้แก่ ห้องเรียนสะอาด ถูกสุขลักษณะ มีแสงสว่างเพียงพอ และอากาศถ่ายเทได้สะดวก ด้านการจัดบริการนักเรียน การดูแลให้นักเรียนรับประทานอาหารที่สะอาดและมีประโยชน์อย่างเพียงพอ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียน การรายงานพัฒนาการของนักเรียนเป็นระยะๆ อย่างสม่ำเสมอ

โชติรส โสภณเมณี (2543, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารโรงเรียนอนุบาลเอกชนในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ พบว่า ด้านการเงิน มีการวางแผนโดยสำรวจข้อมูลภายในโรงเรียนอย่างละเอียด จัดให้มีการผ่อนชำระหรือแบ่งชำระค่าธรรมเนียมรายรับจากค่าธรรมเนียมการเรียน ซึ่งเป็นรายได้หลักของโรงเรียนลดลง ด้านการเรียนการสอน จัดโดยยึดหลักความต้องการของผู้ปกครอง โดยสอนทั้งแนวการสอนแบบเตรียมความพร้อมและวิชาการควบคู่กันไป ด้านบุคลากร วางแผนโดยยึดประโยชน์และประหยัดอย่างมีประสิทธิภาพพองดการรับสมัครบุคลากรเพิ่ม ให้บุคลากรที่ขาดประสิทธิภาพออก นำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้เพื่อลดบุคลากรไม่มีการปรับหรือลดเงินเดือน รวมทั้งลดสวัสดิการของบุคลากร และลดโครงการพัฒนาบุคลากรเข้าอบรม ด้านการจัดบริการด้านต่างๆ การใช้บริการพิเศษและกิจกรรมพิเศษมีจำนวนลดลง โรงเรียนจัดให้มีการผ่อนชำระค่าบริการ มีการปรับปรุงวิธีการประชาสัมพันธ์ และจัดกิจกรรมเฉพาะที่จำเป็นและได้รับความนิยมเท่านั้น ด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ได้มีการใช้อย่างคุ้มค่า และสอดคล้องกับนโยบายประหยัด ด้านความสัมพันธ์กับชุมชนมีการประสานงานกับชุมชนและโรงเรียนต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ปัญหาในการบริการงานพบดังนี้การจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานด้านการจัดซื้อสื่อประกอบการเรียนการสอน การจัดบริการด้านต่างๆ ด้านอาคารสถานที่ และการประชาสัมพันธ์โรงเรียน ไม่เพียงพอด้านบุคลากร พบว่าบุคลากรต้องหารายได้พิเศษเสริมจากงานประจำ ส่งผลให้ประสิทธิภาพการทำงานด้อยลง

มนต์ชิตา บุปผาคำ (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษากลยุทธ์การตลาดของโรงเรียนอนุบาลเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนและผู้ปกครองนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกัน คือ โรงเรียนจะต้องจัดการศึกษาและบริการต่างๆ อย่างมีคุณภาพสามารถตอบสนองความต้องการของเด็กและผู้ปกครอง ครูผู้สอนต้องมีความรู้ความสามารถมีความรักและเอาใจใส่เด็กเป็นอย่างดี สามารถจัดประสบการณ์และกิจกรรมที่

เหมาะสมกับวัยเพื่อให้เด็กมีพัฒนาการครบทั้งด้านร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคมและสติปัญญา ผู้ปกครองมักนำเด็กเข้าฝากโรงเรียนที่ใกล้บ้านหรือที่ทำงานเพื่อความสะดวกและประหยัดเวลาในการเดินทาง และในการเลือกโรงเรียนอนุบาล ผู้ปกครองจะคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ประกอบด้วย เช่น ความสะอาด ความปลอดภัย ความน่าเชื่อถือ และความไว้วางใจและต้องการให้โรงเรียนมุ่งเน้นการอ่านการเขียนและจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กอีกด้วย ดังนั้นกลยุทธ์ทางการตลาดทุกกลยุทธ์ไม่ว่าจะเป็นกลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ราคา การจัดจำหน่าย และการส่งเสริมการตลาดส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาล

จุฬารัตน์ ประจงพงศ์พันธ์ (2546, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชน เขตตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร พบว่า ทิศนะของผู้ปกครองเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนเอกชนของผู้ปกครองในระดับมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยเกี่ยวกับสถานศึกษาด้านการบริหารโรงเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการแสดงผลงานที่ครู ด้านการอำนวยความสะดวกและบริการ และด้านการรักษาความปลอดภัย รองลงมาคือระดับมาก ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และด้านวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลในระดับปานกลางมีเพียงด้านเดียวคือปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา

กัณฐิกา กิตติเอกชัย (2546, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในจังหวัดภาคใต้ในการส่งบุตรหลานศึกษาต่อ ณ อิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียน (หลักสูตรพิเศษ ชื่อเสียง อาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม การประชาสัมพันธ์ กฎ ระเบียบ วินัยของโรงเรียน) ปัจจัยเกี่ยวกับผู้ปกครอง (ความต้องการของผู้ปกครอง ค่านิยมและกลุ่มอ้างอิง) ปัจจัยเกี่ยวกับโอกาสในอนาคต (โอกาสในการได้รับทุนการศึกษา โอกาสในการศึกษาต่อ โอกาสในการเพิ่มรายได้) มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองนักเรียนในจังหวัดภาคใต้ในการส่งบุตรหลานศึกษาต่อ ณ อิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวกับผู้ปกครองในด้านรายได้ อาชีพ และระดับการศึกษา ไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองนักเรียนในจังหวัดภาคใต้ในการส่งบุตรหลานศึกษาต่อ ณ อิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

ทองเดิน เผ่าดี (2548, บทคัดย่อ) ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนอนุบาลในอำเภอเชียงราย : กรณีศึกษาตำบลริมกก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย การศึกษครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนอนุบาลในตำบลริมกก และผู้ปกครองที่ส่งบุตรหลานเรียนนอกตำบลริมกก ประชากร ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ในตำบลริมกก อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงรายทั้งหมดจำนวน 251 คน เป็นผู้ปกครองที่ส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนอนุบาลในตำบลริมกก จำนวน 95 คนและผู้ปกครองที่

ส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนอนุบาลนอกตำบลลิมกก จำนวน 156 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็น แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ผู้ปกครองนักเรียนตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนอนุบาลมากที่สุด คือ 1) ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนมีการอบรมสั่งสอน โดยส่งเสริมกิจกรรมรายท จริยธรรมที่ดีให้กับนักเรียน 2) ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ โรงเรียนมีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้น ให้เด็กพัฒนาทุกด้านทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา 3) ปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน อาคาร และสถานที่ ได้แก่ โรงเรียนตั้งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ไม่มีกลิ่นหรือสิ่งที่เป็นอันตรายอยู่ข้างเคียง 4) ปัจจัยด้านบทบาทของครูอนุบาล ได้แก่ ครูอารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส รักเด็กและครูเอาใจใส่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ 5) ปัจจัยด้านค่าธรรมเนียมการเรียน ได้แก่ โรงเรียนจัดหาทุนการศึกษาให้แก่นักเรียนและโรงเรียนไม่มีการเรียกเก็บเงินพิเศษอื่นๆ 6) ปัจจัยด้านชื่อเสียงของโรงเรียน ได้แก่ นักเรียนที่จบการศึกษาสามารถเข้าเรียนต่อในสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงได้ 7) ปัจจัยกับชุมชน ได้แก่ โรงเรียนมีการจัดให้ตีมนมฟรีและมีการบริการอาหารกลางวันที่มีคุณภาพ ถูกหลักโภชนาการ 8) ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ได้แก่ ผู้ปกครองสามารถเยี่ยมบุตรหรือขอพบครูได้ตลอดเวลาทำการของโรงเรียน

บุษกร กรพิทักษ์. (2548, บทคัดย่อ) ปัจจัยการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนกรพิทักษ์ศึกษา เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร. ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับปัจจัยการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนกรพิทักษ์ศึกษา โดยจำแนกตามอาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ของผู้ปกครอง และระดับชั้นของนักเรียนในความปกครอง ใช้การวิจัยเชิงสำรวจกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนกรพิทักษ์ศึกษา ระดับชั้นก่อนประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 716 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ค่าความเชื่อมั่น 0.97 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่, ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, F-test, ทดสอบ รายคู่ด้วยเชฟเฟ (Sheffe Method) ผลการวิจัย พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างมีรายได้ไม่น้อยกว่า 10,000 บาท สำหรับด้านปัจจัยที่ผู้ปกครองใช้เป็นเกณฑ์การตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนกรพิทักษ์ศึกษาสามารถเรียงลำดับความสำคัญปัจจัยได้ดังนี้ คือ 1) ด้านอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม สภาพของอาคารเรียนและอาคารประกอบมีความมั่นคงแข็งแรง มีอากาศถ่ายเทสะดวกและโรงเรียนสามารถรักษาความสะอาดและ ความมีระเบียบเรียบร้อยได้เป็นอย่างดี 2) ด้านค่าธรรมเนียมการเรียน โรงเรียนจัดกิจกรรมประสมการณ์พิเศษต่างๆ เช่น คอมพิวเตอร์ ว่ายน้ำ อีเลคโตน โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย โรงเรียนมีการจัดการผ่อนชำระค่าเล่าเรียนให้ผู้ปกครองเมื่อมีเหตุผลและความจำเป็น 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ ความปลอดภัยของนักเรียน การ

จัดระบบและเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยของนักเรียน การตรวจเช็คการเข้าออกของบุคคลภายนอก การจัดเจ้าหน้าที่บริการความสะดวกแก่ผู้ปกครอง 4) ด้านบุคลากร ผู้บริหาร มีความเอาใจใส่ให้การดูแลนักเรียน และผู้บริหารมีความสามารถในการบริหารโรงเรียน 5) ด้านวิชาการ การให้การบ้านและแบบฝึกหัดแก่นักเรียนสม่ำเสมอ การสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 และผลการเปรียบเทียบ พบว่า 1) ภูมิหลังของผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่างกัน มีการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 ในปัจจัยด้านวิชาการและด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการ 2) ภูมิหลังของผู้ปกครองที่มีนักเรียนในความปกครองระดับชั้นต่างกัน มีการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 ในปัจจัยด้านบุคลากร 3) ภูมิหลังของผู้ปกครองที่มีอาชีพและรายได้ต่างกัน มีการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนไม่แตกต่างกัน 4) ภูมิหลังของผู้ปกครองที่มีอายุต่างกัน มีการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 ในปัจจัยด้านบุคลากร

พรรณเพ็ญแข อุดลยพันธ์ (2548, บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชน ระดับประถมศึกษา เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าสถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษา และเปรียบเทียบการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าสถานศึกษาเอกชน ระดับประถมศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ ฐานะที่เกี่ยวข้อง วุฒิการศึกษา อาชีพ และ รายได้ การดำเนินการวิจัยใช้วิธีการสำรวจความคิดเห็นในการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าสถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษา ในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ รวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ปกครอง ตอนที่ 2 เกี่ยวกับการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าสถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษา เป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ รวม 7 ด้าน คือ สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ค่าธรรมเนียมการเรียน ชื่อเสียงของโรงเรียน คุณลักษณะของครูที่ดี การจัดสภาพแวดล้อม ลักษณะของโรงเรียนประถมศึกษาที่ดี และการอำนวยความสะดวกสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าความแตกต่างระหว่าง 2 กลุ่มใช้ค่า t และหาค่า ความแตกต่างระหว่าง 3 กลุ่มขึ้นไปใช้ค่า F ผลการวิจัย พบว่า 1. ผู้ปกครองมีการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษา โดยคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในระดับต่างกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้ ด้านคุณลักษณะของครูที่ดี ด้านชื่อเสียงของโรงเรียน ด้านการอำนวยความสะดวกและการบริการ ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ด้านลักษณะของโรงเรียนประถมศึกษาที่ดี ด้านสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งอยู่ในระดับเห็นด้วย ส่วนปัจจัยด้านค่าธรรมเนียมการเรียน ผู้ปกครองให้ความสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง 2. เปรียบเทียบการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสถานศึกษา เอกชนระดับประถมศึกษา พบว่า 2.1 ผู้ปกครองที่มี

แตกต่างกัน มีการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษา ไม่แตกต่างกัน 2.2 ผู้ปกครองที่มีอายุต่างกัน มีการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกปัจจัยในการตัดสินใจเป็นรายด้านกับอายุพบว่า มีด้านคุณลักษณะของครูที่ดี และด้านการอำนวยความสะดวกและการบริการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยด้านอื่นไม่แตกต่างกัน 2.3 ผู้ปกครองที่มีฐานะที่เกี่ยวข้องต่างกัน มีการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน 2.4 ผู้ปกครองที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียน ในสถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกปัจจัยในการตัดสินใจเป็นรายด้านกับวุฒิการศึกษาพบว่า ด้านชื่อเสียงของโรงเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยด้านอื่นไม่แตกต่างกัน 2.5 ผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน มีการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนใน สถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน 2.6 ผู้ปกครองที่มีรายได้ต่างกัน มีการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนใน สถานศึกษาเอกชนระดับประถมศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกปัจจัยในการตัดสินใจเป็นรายด้านกับรายได้พบว่า ด้านค่าธรรมเนียมการเรียน ด้านชื่อเสียงของโรงเรียน ด้านคุณลักษณะของครูที่ดี และด้านลักษณะของโรงเรียนประถมศึกษาที่ดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยด้านอื่นไม่แตกต่างกัน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

จอยซ์ (Joyce, 1992, p. 56) ได้วิจัยหาเหตุผลของผู้ปกครองที่เลือกโรงเรียนชั้นประถมศึกษาของรัฐระหว่างสองรัฐ โดยกลุ่มผู้ปกครองสองกลุ่มของโรงเรียนแสดนบีนวิลล์ อยู่ในรัฐโอไฮโอ และเซนบอร์น อยู่ในรัฐเมนนิสโซต้า (Stenbenville Public School in Ohio and ST.Paul Public School in Minnesota) เป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่ผู้ปกครองเลือกให้บุตรหลานเข้าเรียน สรุปความเห็นในการเลือกโรงเรียนที่เหมือนกันมาก มี 8 ข้อ คือ 1) คุณภาพครู 2) ระเบียบของโรงเรียน 3) วินัยของโรงเรียน 4) หลักสูตรพิเศษ 5) จริยธรรมของครู 6) การประเมินความสามารถของครู 7) ความรับผิดชอบของโรงเรียน และ 8) มีแนวการสอนหลากหลาย

สำหรับเหตุผลที่มีความสำคัญน้อยที่สุดของผู้ปกครอง คือ รายได้ครอบครัวและพื้นฐานทางคุณธรรม ความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการบริหาร และการจัดองค์การในโรงเรียน มี 8 ข้อ คือ 1) เป็นระบบ 2) กระจายอำนาจ 3) มีความเป็นอิสระแบบเอกชน 4) ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาตามที่ต้องการ 5) มีลักษณะเป็นผู้นำ 6) มีอิทธิพลต่อการแข่งขันสูง 7) มีความสัมพันธ์ชุมชนดี และ 8) มีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม

ผลการวิจัยนอกจากเหตุผลดังกล่าว ยังสรุปความต้องการของบุคลากรในโรงเรียนที่มีความเข้มแข็งในวินัยของหลักสูตรโดยไม่สับสน ด้านอาคารสถานที่เป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจ

ของผู้ปกครองได้มาก ต้องการสภาพบรรยากาศที่ดี แสดงผลของการทดสอบชัดเจน การเดินทางสะดวก และชื่อเสียงของโรงเรียน ความคิดเห็นของผู้ปกครองจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา ของรัฐและเอกชนให้เป็นที่พึงพอใจของผู้ปกครอง และยินดีที่จะช่วยเหลือร่วมมือกับทางโรงเรียนอย่างเต็มที่

คาร์เพนเทอร์ และฟิชแมน (Carpenter & Fleishman, 1987, pp. 91 – 97) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนต่อในระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยของเด็กวัยรุ่นออสเตรเลียที่จบเกรด 12 พบว่าระดับการศึกษาของบิดามีผลต่อการตัดสินใจเรียนต่อ เพราะการได้รับการศึกษาของบิดาเป็นบทบาทที่จะให้บิดาแนะแนวให้กับบุตรทราบแนวทางการศึกษาได้

วิลมส์ (Willms, 1997, pp. 1 – 4) ได้ทำการศึกษาถึงทางเลือกของผู้ปกครองและนโยบายการศึกษา พบว่า ผู้ปกครองน้อยกว่าร้อยละ 90 ที่ไม่ได้วางแผนในการตัดสินใจเลือกโรงเรียนให้กับบุตรหลาน โดยผู้ปกครองเลือกโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ ความรู้ ความสามารถของนักเรียน ตลอดจนสภาพสังคมเป็นประการสำคัญ

เกล (Gale, 2003, pp. 1 – 3) ได้ทำการศึกษาถึง การทำงานของนักเรียนหลังจากจบการศึกษา พบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทโดยตรงต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนให้กับบุตรหลาน สิ่งที่ผู้ปกครองคาดหวังจากโรงเรียน คือ การจัดการศึกษาที่นำไปสู่เป้าหมายของการเลือกอาชีพ ในอนาคตที่ดีและสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน

ฮิลล์ และปาร์ค (Hill & Park, 2000, pp. 1 – 5) ได้ศึกษาถึงความต้องการของผู้ปกครองสำหรับเด็กในประเทศสกอตแลนด์ พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกโรงเรียนสำหรับบุตรของตน พบว่า ปัจจัยที่สำคัญ คือ อาคารสถานที่ ความปลอดภัย สถานที่เล่นและความมีชื่อเสียงของโรงเรียน นอกจากนี้ยังพบว่ารายได้ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการเลือกโรงเรียน